

รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๒๑/๒๔๘๒ (สามัญ) ชุดที่ ๑
วันจันทร์ที่ ๑๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๒
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้ มีสมาชิกมาประชุม ๒๒ ท่าน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอดำเนินการประชุมต่อไป เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบในวันนี้ ในลำดับแรกคือ ข้าพเจ้าได้มีโทรเลขไปขุดเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ดังนี้ขอความต่อไป

“สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งประเทศไทย ณพระตำหนักที่ประทับใกล้สวนสัตว์เขตรัตนบุรี

ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาท สภาผู้แทนได้รับทราบเรื่องพหุหมื่นของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทกับหม่อมราชวงศ์หญิงศิริกิต ฤทธิยากร ด้วยความชื่นชมยินดีโดยพร้อมเพรียง ในนามของสภาผู้แทน ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานตั้งสักขีรับทราบขอให้ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ออกทงคุณหมื่นของพระองค์จางทรงโปรดเห็นดีความสู่ขสาวาญและเจริญด้วยพระชนมายุยิ่งยืนนาน เทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า เพ็ญ ราชธรรมนิกเทศ

ประธานสภาผู้แทน

ขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ที่ประชุมรับทราบ

ประทีปสภาผู้แทน : เรื่องต่อไปมีกรรมาธิการขอตาออก ๒ ท่าน คือคุณเดวี อิศรางกูร ณออยุธยา กับ นายพัน สุพรรณธวัช ขอตาออกจากกรรมาธิการวิสามัญเรื่องขอขมบังคับการประชุมฯ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมทราบ ขอถามที่ประชุมว่ากรรมาธิการขอขมจะขอขมหรือไม่

นายสาคร กลิ่นผลกา (พังกา) : ขยากจะเรียนถามท่านประธาน
ว่ากรรมการชุดนี้คนเดียวก่อน

ประธานสภาผู้แทน : กรรมการวิสามัญชุดนี้ ๑๕ ท่าน

นายสาคร กลิ่นผลกา (พังกา) : จำนวนกรรมการ ๑๕ นาย
ต้อออก ๒ นาย เหลือ ๑๓ นาย เห็นว่าพอแต่ไม่ควรรวม

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอว่าเหลือพอแล้ว ไม่ควรรวม

นายชิตร์ โปษยานนท์ (นครนายก) : คณะกรรมการที่
ตั้งไว้นี้ ๑๕ นายก็จริง แต่เวลาที่ประชุมก็มาไม่ค่อยจะครบกัน และอีก
อย่างหนึ่งคือไปที่เราได้ข้อใด ซึ่งต่อไปจะได้เสนอต่อสภาว่า ขอให้คณะ
กรรมการนั้นได้ประชุมนอกเวลาปกติประชุมสภานี้ เพราะฉะนั้นกรรมการ
ก็ย่อมจะหายาก เพราะบางท่านก็อาจจะไปตามหัวเมืองแต่ละไรค์อาจจะไป
เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าควรรวมให้ครบ ๑๕ นาย เพื่อให้กรรมการ
ได้มาให้ครบองค์ประชุมได้

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอว่าไม่ควรรวม และมีอีกท่าน
หนึ่งเสนอว่าควรรวม ขอมติที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นว่าควรรวม โปรดลุกขึ้น
มีมติรายชื่อ ๑๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรรวม โปรดลุกขึ้น
มีมติรายชื่อ ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ที่เห็นควรรวม ๑๒ เสียง ไม่เห็นด้วย ๖
เสียง เห็นว่าควรรวมแทนกรรมการที่ออก ๒ ท่าน เสนอชื่อเพียง ๒ ท่าน
หรือเสนอโดยไม่จำกัด

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (สระเกษ) : ข้าพเจ้าเห็นด้วย
โดยไม่จำกัด

มีมติรายชื่อ ๑๒ คน

นายบุญเพ็ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรวม
จำกัด จะขอพิจารณาทันประธานสักขีพยานว่าจะต้องทำงานนัดสามัญ

ประชุม เพราะฉะนั้นในการเสนอชื่อและการรับเป็นกรรมการนั้น ยากจะ
ขอเรียนท่านประธานว่าควรจะเป็นบุคคลที่ทำงานได้

มีสมาชิกบริวาร

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอไม่จำกัดจำนวน และมีผู้เสนอว่า
ควรจำกัดจำนวน ขอมติที่ประชุม ใครเห็นว่าการจำกัดเสนอแค่เพียง ๒ หรือ

มีสมาชิกยกมือ ๔๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : ใครไม่เห็นด้วย

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : ที่เห็นว่าการจำกัด ๔๓ เสียง ที่ไม่เห็น
ด้วยไม่มี โปรดเสนอชื่อ

นายพิน สุพรรณสาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร
การ : ข้าพเจ้าขอเสนอนายทองดี อิศราวิชิต เพราะขยันมาก

นายทองดี อิศราวิชิต (เจียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอความกรุณา
ถอนตัว

พลโท ชิต มั่นศิลป์ สืบภาคโยธารักษ์ (พระนคร) : ข้าพเจ้า
ขอเสนอนายประเสริฐ ปัทมเดชะ

นายร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ (เพชรบูรณ์) :
ข้าพเจ้าขอเสนอคุณวงศ์ อรรถชาติพล

เลขาธิการรัฐสภา : ข่ายช่วยกรรมการที่เสนอชื่อ

๑. นายประเสริฐ ปัทมเดชะ

๒. นายวงศ์ อรรถชาติพล

ประธานสภาผู้แทน : ระเบียบวาระที่ต่อไป มีรองรายงานการ
ประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๑๙ และ ๒๐ เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วงอย่างไร ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติ ระเบียบวาระต่อไป กระทั่งตาม นายสุวัฒน์ พูลตาก ตาม
เรื่องการดำรงแห่งฉายาในมัยร้อยเขต ตามกระทรวงมหาดไทย

นายสุวัฒน์ พูลตาก (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ว่าตาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. บึงพลาญชัยตั้งอยู่ ใจกลางเมืองร้อยเอ็ด เป็นการเสด็จให้เมืองร้อยเอ็ดมีศรีวังเป็นอันมาก เทศบาลเมืองร้อยเอ็ดด้วยความเห็นชอบของข้าหลวงประจำจังหวัด ได้อนุญาตให้เอกชนสร้างแฉ่งดอยริมบึงพลาญชัย ทำให้เสียความงามและให้น้ำในบึงตกรก เป็นอันครยแก่ประชาชนที่อาศัยน้ำในบึงใช้ด้อย เวลานี้กจวนจะหมดสัญญาให้ก่อสร้างแล้ว กระทรวงมหาดไทยจะสั่งรงรมให้เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด และข้าหลวงประจำจังหวัดอนุญาตใหม่ได้หรือไม่

๒. ปราบกฏว่า ขณะทนายฉันท จันทสม เป็นนายกเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดเคย ในปัจจุบัน ได้ขู ใช้เงินเอาเงินจากผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างเป็นจำนวนเงินถึง ๓,๐๐๐ บาท แต่ได้ไปเพียง ๓,๐๐๐ บาท กระทรวงมหาดไทยจะสั่งลงโทษนายฉันท จันทสม นายกเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ประการใด

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบกระทู้ ของท่านผู้แทนผู้แก้ไขว่า

๑. ความจริงทางจังหวัดและเทศบาลได้สั่งให้เจ้าชอง ผู้สร้างแฉ่งดอยริมบึงพลาญชัยนทการรื้อย้ายไปก่อนกำหนดครบสัญญา เพราะเห็นว่าทำ ความตกรกรวังเสื่อมความสง่างาม และกระทรวงมหาดไทยได้สั่งการรับจังหวัดมิให้ผู้ใดเช่าอีกต่อไป เมื่อครบสัญญาแล้ว (อีก ๔ เดือนครบสัญญา)

๒. ความจริงการทลงโทษใครผู้ใดนั้น ก็จำต้องทำใ้ภายในขอบเขตแห่งกฏหมายและระเบียบให้อ่านเอาไว้ หากเรื่องนปปรากฏหลักฐานชัดแจ้งถูกต้องตามวิธีกรว่านายกเทศมนตรีได้ขู ใช้เงินเรียกของเงินจริง ทางกรกักต้องลงโทษเท่าที่มิอ่านฯและเหมาะสมกับพฤติการณ์ของกรนั้นๆ

และกรณีนกรกระทรวงมหาดไทยก็ได้สอบถามข้อเท็จจริงไปแล้ว

นายสุวัฒน์ พูลตาท (ร้อยเอ็ด) : กรรณเภาไ้จะกรรณเรียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ เคียงนเทศบาลเกิดขัดข้องต่อไปเนื่องจากการทำงานของพนักงานเทศบาลต่างๆมักจะไม่ดำเนินกรโดยบริสุทธิ์ยุติธรรม และชอบแต่หาผลประโยชน์รายไ้เข้าส่วนตัวเสมอๆ จนมีเสียง

ด้วยถนนในเขตอำเภอไชยบาดาล ตั้งแต่ตอนนครราชสีมา จนถึงเขตพนมรุ้ง ดันดักเป็นโคลนเพราะถนนตอนนั้น ไม่ตรงรถหินใหญ่ ฝนตก ดันมาตามหน้าหนัก รถขนาดใหญ่เต็มในถนนสายนี้ไม่ไหว จนทำให้การสัญจร ไปมาในถนนสายนี้เกิดขัดข้องขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า

๑. ทำหนทางหรือไม่ ถ้าทำแล้ว ทำมาตั้งแต่การแก้ไขอย่างไร เมื่อใด
๒. และต่อไปจะมีการจำกัดหรือควบคุมขนาด น้ำหนัก ของรถให้พอเหมาะพอควรแก่การคำนวณของถนนอย่างไร เพียงใดหรือไม่ เพราะเหตุใด

นายปฐม โภชน์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :

กระทรวงคมนาคมทราบว่าทางหลวงที่อยู่ในเขตอำเภอไชยบาดาล ซึ่งหมายถึง จากทางชำรุด และจะได้จำกัดรถให้ปรับปรุงเพื่อเปิดจราจร ในทางวิ่งนั้นจะเปิดของประมาณในราววันที่ ๓๐ สิงหาคม ค.ศ. นี้ ได้เห็นมาทันทีตามความต้องรถแล้วจะได้ซ่อมแซมทางรากฐานถนนนั้นเป็นลำดับต่อไป ข้อ ๒ ตามที่ถามถนนนี้จะมีการจำกัดหรือควบคุมน้ำหนักของรถที่เต็มให้เหมาะพอควรแก่การคำนวณของถนนอย่างไรนั้น ความจริงในเรื่องนี้ตามกฎหมายควบคุมการจราจรอันหนักแน่นอยู่ในหน้าที่ของ กระทรวงมหาดไทยโดยเฉพาะคือตำรวจ แต่ทางกระทรวงคมนาคมก็ได้ติดต่อขอขอร้องไปโดยมีหลักฐานอย่างนี้คือว่า ถนนเฉพาะในเขตกรุงเทพฯ ชนมรุ้ง ขอให้อำนาจเจ้าหน้าที่เพียง ๘ คัน ส่วนทางหลวงที่ตัดกับเขตกรุงเทพฯ ซึ่งเปิดการจราจรแล้ว ขอให้รถจำกัดเพียง ๖ คัน แต่ถนนหลวงต่าง ๆ ถ้ายังไม่ได้เปิดการจราจรแล้วขอให้ประชาชนได้ใช้ชั่วคราวจนกว่าหนักได้เพียง ๔ ตันเท่านั้น ก็คือขอร้องไปยังกระทรวงมหาดไทยแต่ในเบื้องต้น

หลวงระงับประจันตคาม (นครราชสีมา) :

ถนนที่ผ่านอำเภอนั้น อื่น ๆ จะจำกัดเพียง ๔ ตัน แต่ถนนสายพนมรุ้งกับนครราชสีมา รถที่เดินบนถนนนี้ใหญ่เกือบเท่าตัว รถไฟแล้ว เมื่อไปเดินทำให้ถนนเสียหายหนัก แล้วทางที่เชื่อมกับจังหวัดนครราชสีมาได้เดินตัดขุดคืนใหม่ เมื่อเดิน

เกณฑ์ว่า ทัศนียภาพในบริเวณที่ไม่มั่นคงในทางราชการ ก่อให้เกิดความหวาดหวั่น
ไม่เป็นอันปฏิบัติหน้าที่ราชการ ฯลฯ จึงขอเรียนตามข้อ

๑. ในการรับสัมพัทธ์บุคคลเข้าบรรจุเป็นครูประจำภาคนั้น แต่เดิมมา
ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดมาตรฐานคุณสมบัติไว้อย่างใดหรือไม่ และเหตุ
ใดจึงได้กำหนดได้เช่นนั้น

๒. หอปรอทความคุ้มครองประชาชาติ มณฑล ตากว่ามาตรฐานที่ กาดังคือน
นั้นกำหนดไว้เป็นจำนวนมากมายแล้ว รัฐบาลพร้อมที่จะหาบุคคลบรรจุเข้า
ทำหน้าที่แทนได้เพียงพอหรือไม่

๓. ทางรัฐบาลได้หาทางป้องกันภัยร้ายร้ายร้ายดีกระหว่างครูผู้
เพราะความอิจฉาริษยาถิ่น หรือระหว่างผู้บังคับบัญชาที่เกลียดชังครูผู้
ได้บังคับบัญชาเพียงใดหรือไม่

๔. กาดังคือนโยบายจะก่อให้เกิดความระส่ำระสายในหมู่พลครูประจำ
ภาคเป็นอันมาก ทางกระทรวงมหาดไทยจึงได้ปฏิบัติตามคำสั่งนี้ โดยตรง
ครัด จึงใคร่เรียนตามข้อ ๑ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยโดยคณบดีได้หรือไม่

ขุณคดีพิศศึกษากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
กระทรวงศึกษาธิการขอตอบว่า

๑. ในการรับสัมพัทธ์บุคคลเข้าบรรจุเป็นครูประจำภาคนั้น แต่เดิม
กระทรวงศึกษาธิการกำหนดคุณสมบัติไว้ต่าง ๆ กัน แต่อย่างต่ำต้องสอบได้ชั้น
ประถมปีที่ ๕ ขึ้นไป การที่กำหนดเช่นนั้นเพราะในครั้งแรกการศึกษาชั้น
มัธยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นมัธยมศึกษาใหม่แพร่หลาย หมายความว่ามีความรู้
ชั้นมัธยม หรือผู้ส่งเข้าบรรจุเป็นครูประจำภาคไม่ได้เพียงพอแก่ความต้องการ

๒. กระทรวงศึกษาธิการอยู่ในลักษณะที่ควรต้องให้ออกจากราชการ
ตามคำสั่งนั้น จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการพิจารณาจากผู้บังคับบัญชาโดยลำดับ
จนถึงครูศึกษาเขตต้นหรือสอบเป็นอย่างไรก็ได้ จนปรากฏชัดว่าเป็นผู้
หย่อนสมรรถภาพอย่างแท้จริง ทั้งนี้ไม่จำกัดว่าจะมีผู้เท่าหรือผู้เพียงไร

ประธานสภาผู้แทน : โปรดตามใจความสำคัญ

นางอรพิน ไชยบาล (อุปตราชน) : ทักท้วงองค์สภาการศึกษา

ได้พิจารณาเรื่องแก้กฎประชาชาติ ตารางตำแหน่งอยู่ ในขณะนี้เป็นผลรายชื่อ
แล้ว ทางกระทรวงได้พิจารณาโดยละเอียดถี่ถ้วนแต่หรือสหประชาชาติ
ได้มีมติขณะ คงคือไปอย่างไรอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน คือ มวลมิตร
หรือมาตรฐานค่ากว่าต่อได้โดยข้อมปัท ๕ หรือดู ได้ซึ่งเห็นได้แจ้งชัดว่าไม่
สามารถทำการตั้งชื่อให้เกิดคนตามความต้องอาจ หรือเลยด้นบ่มความไม่
พอดเพียร ไม่คงไปอยู่ปฏิบัติหน้าที่การงาน หรืออาจทำการตั้งตั้งนักเรียนในโค
ดหรือโคดน้อย เช่นนักเรียนในชนวนแต่เรียนหนังสือไม่ได้ตั้งกับใน
ชน หรือต่อไม่ได้ในโคดข ๕ เปอรเซนต์ ไ้จึงหัดพิจารณาออกจาก
ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๖๕ น
เป็นคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการ

คือไปคัดค้านจรรยาบรรณชกตามข้อไป

๑. ข้าราชการได้รับแต่งตั้ง การกำหนดมาตรฐานในการบรรจุเข้า
เป็นครูประจำชั้นอย่างน้อยเพียงประถมปีที่ ๕ แต่เดิมจนคนที่เคยเป็นครูมา
จะมีความรู้ประถมปีที่ ๕ ซึ่งหากนับได้โคดในของเมื่อ ๒๐ ปี หรือ ๓๕ ปี
ที่ผ่านมาเพราะท่านได้รับแต่งตั้งใหม่คนที่มีความรู้สูง ที่น้อยถ่วงหนักพอด
ทำการสอนมาเป็นเวลาถึง ๓๐ ปี ๒๐ ปี แต่ เด็ดในใจจะมาหย่อนชั้นมรรดา
ให้ลดมา ซึ่งเราเห็นว่าอย่างไรอย่างเดียวกันเมื่อครั้งก่อน อย่างครูประจำช
เรียนเขาเคยสอนชั้นประถมต้องเขาสอนชั้นประถมสูง แต่คนเกิดพุดว่าไม่
มีความสามารถ หย่อนชั้นมรรดา อย่างนี้ ซึ่งคนเห็นว่าเป็นการผิด
ธรรมดาไป เพราะฉะนั้นจึงอยากตั้งทราบเรียนตามปกติ ในตารางตำแหน่ง
จึงตั้งเรียน ท่านจะดูด้วยศให้ออกเป็นกรใหญ่ไซ้หรือไม่ ซึ่งในขณะนั้นพวก
นักได้บรรเทาทุกข์กันในหตุที่ไม่พอหรือหาครูด้วยจำนวนไม่ได้ และ
ในขณะนั้นเราได้แต่เราเองจะหาครูพุดน้อยๆ เช่นนี้ใช้หรือไม่

ทนาย ๕. ซึ่งทนายทำให้เกิดการระงับร้าย ชื่อนั้นแต่ค่าแถลงการณ์
 ของท่านซึ่งคิดนุกเกรียนมาแถลงรับแต่ตัว บัดนี้มาขอและปรับเงินหมื่นมาลง
 กระทรวงศึกษาฯ เป็นจำนวนมาก แต่คงว่าโรงเรียนประชาบาลมีความ
 ตระหนกตกใจ เจตนาคิดนุกเกรียนคิดนุกเกรียนกระปรี้กระเป่าเป็นจำนวน ๒๗๖
 คน เช่นชื่อนั้นเจตนาจึงคิดนุกเกรียนให้มีการสำรวจเป็นกรณีใหญ่ว่าครุประชาบาล
 ทมมีความรู้ ตักตวงวิชาหมื่นหมื่นปต ๓ นน ปี พ.ศ. ๒๔๗๑ มีใครบ้างที่สอบได้ค่า
 วิชา ๕๐ เปอรเซนต์ แล้วทนายให้รายงานคดี แต่คงว่าคงต้องจึงว่าผู้คนที่ใหญ่
 ทนการจะทนายให้เกิดขึ้นอย่างไรก็เป็นทนายทนายอยู่ เรื่องนี้คิดนุกเกรียนจะ
 กล่าวคำรุนแรง จึงหาทนาย จึงเกิดข้อคิดในการที่จะไม่คงถอยออก แล้วการ
 จึงอย่างนี้เกิดขึ้นอะไรในคดีอยู่ แต่ผู้ใหญ่ทนายอย่างไรในประชุมที่ทนายอยู่
 แล้ว ทนจึงหวั่นใจกับบุตรเจตนาทนายมาลงคดีนี้ เขาใจว่าคิดนุกเกรียนใหญ่
 เขาใจว่าจะช่วยเหลือเขาได้ และเห็นใจคิดนุกเกรียนเขาได้ใช้ในทางคดีศึกษา
 เจตนาเขาพูดแต่บ้าย ลงคำขอร้องเป็นจำนวนมาก นุกเกรียนไม่คงที่จะหาการ
 ด้อยเป็นเหตุให้ทนายให้กระด้างร้าย เพราะฉะนั้นคิดนุกเกรียนจะขอให้ถอน
 คำตั้งฉบับนี้ เพราะฉะนั้นคงจะได้ตกลงมาใหญ่ขึ้นขอความกระตือรือร้นและ
 ชาติความจงรักภักดี

ขุนนางอุทิศศึกษาศึกษา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 ท่านดำรงตำแหน่งเกียรติ ได้ปรากฏ ดังคำตั้ง ของ กระทรวง ศึกษาธิการว่าคำตั้ง
 ฉบับนี้อาจจะมีเป็นไปในทางระงับธรรมและเทมาธรรมนั้น ขอชี้แจงในคดีนี้
 เสียก่อนว่า คำตั้งฉบับนี้เป็นคำตั้งที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้มุ่งหมายที่จะ
 กระทำไปเพื่อให้เกิดความยุติธรรม และเป็นการปรับปรุงสัมรรถภาพของ
 ครู ให้มีความสามารถพอที่จะสอนได้ตลอดตามนโยบายของรัฐบาล เพราะถ้า
 ไม่ทำเช่นนั้น สำหรับครูบางองค์ที่ขอความสามารถขอวิชาความรู้คำตั้งพวก
 เพี้ยวักไม่พยายามฝึกฝนตนเอง ให้มีความรู้ทันเทียมและให้สัมพันธ์กับกาลสมัย จะ
 ได้ดำเนินคดี และนอกจากนั้นจะได้เป็นโอกาสดีพิเศษเฉพาะผู้ ที่ขอความสามารถ

จริงๆก็เข้าใจก็ยังไม่ประไรอันนอกจากได้เขียนประไรนั้น เพราะ
ฉะนั้นจะเห็นว่าทุกตัวจะไม่ใช่ธรรม ข้อที่สองว่าเป็นความยุติธรรมและ
เป็นเจตนาทั้งกลาง

กทานกามาตุตถะ มี ๕ ทางนานาตถะ ๑๑ ปี ๒๐ ปีแล้ว บัดนี้
กระทรวงศึกษาธิการมีเจตนาจะให้ครูเหล่านั้นออกมาก ๆ ให้ถือเงินเดือน
เรียนค่าไม่ไรเช่นนั้น เพราะอาจตั้งใครจะไปแสดงว่าดีก็ประสงค์เพื่อปลด
ผู้ที่ยึดความดีมากรวด ๆ กันนั้นขออยู่เสียอย่างนั้น ใครมีความมุ่งหมาย
อย่างนั้น ข้อต่อไปทำกันมาจะได้มีครูอยู่ในโรงเรียนไม่พอหรือไม่ ในโรงเรียน
ก็ได้ออกมาแล้ว ในคนที่ออกก่อนแล้ว ในโรงเรียนครูจะได้มีครูจริง
อย่างเต็มที่ แต่ทำจะเห็นว่าในคนที่ขาดใจซึ่งเขาต่าง ๆ ในการที่จะ
ปลดเหล่านั้น ของท่านจึงควรปฏิบัตินั้นให้เป็นภาระสมควรจะให้ไป
ไปโดยไม่วุ่นวายแก่ท่าน เพราะพิจารณาให้ครูอยู่เป็นจำนวนมากในโรงเรียน
เคยก็ไม่สามารถที่จะรับภาระงานได้ทั้งหมด อาจเสียเสียได้ อันนี้
ก็โดยแสดงเจตนาของกระทรวงแล้วอาจเอาครูให้โรงเรียนที่มีครูอยู่
มีครูกันมา ๆ หรือเหตุที่ดีมีคนอื่นมีประไรอันนั้นก็คงพิจารณาให้
ยอมยกย่อง แต่ในข้อต่อไปที่กล่าวมาอีกมาก เช่นที่จะปลด ทำไมไม่
อบรมให้ครูเหล่านั้นมีความสามารถในการรับภาระที่อยู่ที่ไป เรื่องขอ
เรียนค่ากระทรวงศึกษาธิการ และนายอะไรก็ตามที่รับภาระที่ ๆ ไปให้
มีความสามารถ และนอกจากนี้สำหรับครูที่มีคุณความดีความชอบมี ๓ คดี
หรือมีความรู้ ขอบกานาคดี กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งสถานศึกษาสูงส่งเพื่อ
ให้ครูได้อบรม ทั้งในพระนครต่างจังหวัด ให้ได้รับความรู้ เพื่อส่งสอน
นักเรียนให้ได้ดี นอกจากนั้นตั้งต่างจังหวัดให้อบรมครูเป็นการประจำ
ทุก ๆ ปี เพื่อส่งสอนวิชาให้มีความรู้ อันนี้โดยที่แสดงให้ครูมีความ

รู้ก่อนโตมีความสามารถขึ้น และนอกจากนั้นคนที่คิดเองก็มีการ
 สอบเลื่อนวิทยฐานะของครูให้มอวิทยฐานะสูงขึ้น ที่ได้กระทำอยู่แล้ว และ
 เป็นเรื่องที่กระทรวงสนใจมาก ในข้อต่อไปที่ท่านพูดว่าเรื่องการป้องกัน
 การฟ้องร้องป้ายสีกันและกระทรวงได้ป้องกันนั้นได้ผลหรือไม่ เรื่องขอเรียน
 ว่าในการป้องกันเช่นนี้ได้ผลเป็นทพอใจ เพราะว่าการฟ้องร้องศึกษาธิการในขณะ
 นี้และสมัยที่แต่ก่อนมากตามมีคตินั่งนอนใจ ในอันที่จะปล่อยให้เกิดคดีความเข้าใจผิด
 หรือครูได้มีความเดือดร้อนก็ได้เข้ามาทางจังหวัด กว่ขบทางจังหวัดของ
 การภาค และเจ้าหน้าที่ศึกษาธิการจังหวัดคอยคุ้มคุ้มป้องกันเรื่องที่จะก่อให้เกิด
 ความเดือดร้อน และครูในกรณีนี้คดี หรือเวลาเมื่อใครมาฟ้องตนเหตุเกิด
 กระทรวงศึกษาธิการได้จัดการต่อส่วนและได้จัดการลงโทษ ถ้าหากว่า
 เห็นว่าคดีส่วนใหญ่มีผลและผู้ใดกระทำไปนั้น มีคดีความผิดจริง และคดี
 อย่างในเรื่องนี้ขอยกจะเรียนในทหน้า แม้ในสำนักงานขอทราบจากท่าน
 ผู้แทนร้อยเอ็ด คุณผู้ตั้งนี้ พุดธาก ก็ได้เคยทราบเรื่องนี้ และ
 ได้เคยเป็นกรรมกรรวมกันที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดการแล้ว และโดย
 ที่ได้มีกรณีกล่าวหาในกรณีนี้ กระทรวงศึกษาธิการก็ได้สั่งไม่ติดขาด บาง
 กรณีก็ย้าย บางกรณีก็ส่งลงโทษ คือได้ทำด้วยคดีความจะมีตัวอย่างเต็มที่
 ท่านผู้ถามก็ไม่แน่ว่าจะออกก่งจวดในเรื่องนี้ แต่อาจขอขอบคุณที่ท่านสนใจในเรื่อง
 นี้เป็นอย่างดี

และในข้อต่อไป ที่ท่านถามว่าการเกิดการระงับสายทำให้ตกอกตกใจ
 ทำให้อะไรเหล่านี้ ขอเรียนว่าเรื่องการระงับสาย เมื่อพูดถึงคำศัพท์ว่า
 ระงับสายนั้นมันหมายความว่าถึงจะไม่เป็นอันจะอยู่จะกัน ไม่เป็นอันจะ
 อยู่ในควบคุมบังคับบัญชา กล่าวคือว่าเป็นการบ้านแต่ต่างหรือขาดค้อย่างนั้น
 แต่ในกรณีเช่นนี้ไม่กั้นการระงับสาย ไม่อยู่ในบังคับบัญชา ไม่มีใครฟังใคร
 ไม่เป็นอันจะสอน ไม่ถึงเช่นนั้น และอยากจะได้สนับสนุนว่าในเรื่องนี้ท่านรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงศึกษาธิการเองได้เคยปฏิเสธในเรื่องนี้ของครูด้วย เป็นต้น

แต่ใหม่ก่อนเกณฑ์ ทนทุกข์หนักเป็นทรมานอยู่กว่าชกกรในทงจมนเป็นนอ
การที่ใช่ไม้โต และวิธีที่จะหาได้ผลิตภัณฑ์กันดีทวนถลหรือยัง ท่านใดคิดค้น
คู่มือ โดยแจ้งวิธีการสอนทุกที่แสดงหรือไม่ เป็นต้นว่าการสอนหนังสือพลเมือง
อย่างชวชนให้นักเรียนชนประกรมรู้จักหน้าที่ของรัฐธรรมนญู รู้จักสิทธิและ
หน้าที่ในการเลือกตั้ง มีความรู้เกี่ยวกับกาเลือกตั้ง รู้จักสิทธิและหน้าที่ของ
พลเมือง

ประธานสภาผู้แทน : ขอประทานโทษ ท่านรัฐมนตรีแจ้งแล้ว
ได้มีการอบรมรัฐแจ้งและอบรมครูทั่ว ๆ ไป ก็หวังว่าเป็นที่พอใจแล้ว เพราะ
การที่จะลดความเห็นขัดตามต่อไปนั้นเกี่ยวกับความเห็น

นางอรพิน ไชยกาล (อภิตราชาชน) : อธิษฐานในสภาและตั้ง
กระทู้ไม่ไร ๒ บวก ๒ เป็นต้น มันเป็นเรื่องเกี่ยวโยงกัน คิดนต้อง
ขอให้เหตุผลแก่ท่านว่า ทางทุกคดีควรจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นจึง
จำเป็นที่จะต้องเอาตัวเด็กนั้นหน่อย คิดนขอประทานเวลา เรื่องวิธีสอน
อย่างนี้เหมือนกัน กองวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้แนะนำบอกวิธีสอน
วิธีสอนนักเรียนชนประกรมปบท ๑ ก็เป็นที่รู้หรือว่าไม่ไรสอนแบบปฐกถา เป็น
วิธีสอนที่ยาก และต้องสอนเป็นตงบุคคลไป แล้วกระทรวงศึกษาธิการได้ให้
วิธีการสอนอย่างไรบ้าง ในเมื่อกระทรวงศึกษาธิการยังไม่ได้ให้เครื่องมือ
โดยพร้อมมูลอย่างไร มติฉบับที่ท่านออกมา จึงอยู่ คำแถลงการณของ
ท่านบอกไว้ แม้แต่จะมีผู้คิดทำก็ไม่อยู่ในเกณฑ์ ที่ให้ออกตามนัยแห่งนังดี
* แต่คำสั่งฉบับนั้นถือว่าเป็นคำสั่งไม่ยุติธรรมน เพราะท่านได้เสกนว่า
เต็มความรู ตักวิชาชนมัธยมปบท ๑ นั้นให้บอกชชน แต่ว่ามีทมีความรู้ สูงกว่า
นั้นด้วยได้ ตักวิชา ๕๐ ท่านไม่ได้พูดถึง บอกด้วยอย่างนี้ นอกอภิตราชาชนมี

ความผิดพลาดให้ออกจากสภา แต่แจ้งหวัคองท่านไม่ได้กล่าวถึงเลย เพราะ
ฉะนั้นก็หมายความว่าท่านเจ้ากระทรวงคนใช้ใหม่ แม้แต่หลักสูตรคำสั่งตักวิชา
ใจว่า เมื่อปฏิเสชาในชื่อหนังสือฉบับในชื่อหนังสือฉบับนี้ชื่อหนังสือปฏิเสช

ในเรื่องหนึ่ง ก็ปลงตำแหน่งคนที่จะได้พวงมณีในทางตรงกลางของมณี คือให้
 ศักษาธิการอำเภอพิจารณาจากครูซึ่งมีความรู้ ตากว้างขึ้นมัธยมปีที่ ๓ ซึ่งในคำ
 สั่งนั้นบอกแต่ดวงดั่งนี้ กระทรวงศึกษาธิการมีความต้องการอันแรงกล้าที่จะ
 โคจรทั่วมวลนี้ ในสิ่งนี้เป็นสิ่งที่กระทรวงกระทรวงอื่นใจของผู้ น้อยชองย โดมังกบ
 มนุญราชท่านยังไม่ได้ ให้การช่วยเหลืออย่างเต็มที่ คำสั่งฉบับนี้ททำให้เกิด
 ระเบิดอย่างร้าย คือมันไม่ได้หมายความว่าระเบิดอย่างร้ายอย่างที่ท่านรัฐมนตรี
 ถือว่าเป็นระเบิดอย่างร้าย คือข้าราชการบางคนเราที่เป็นที่ทราบกันน้อยแต่ดวง
 งามเหตุการณ์อย่างนี้จะต้องหาเงินเป็นการใหญ่ ก็ต้องเกิดการคอร์รัปชัน
 เป็นการใหญ่ ถ้าหากว่าครูจำนวน ๒๕,๐๐๐ คนนี้ ใครจะไปหอรอบอยู่
 อยู่ในอำนาจของศึกษาธิการอำเภอ เพราะฉะนั้นคำสั่งฉบับนี้ มันจึงเห็น
 ว่าเป็นคำสั่งที่จะเกิดความไม่ยุติธรรม

ประธานสภาผู้แทน : ขอประทานโทษเถิด ท่านรัฐมนตรีตอบ
 แล้วทำไมได้เจตนาครูมัธยมชั้นประถมปีที่ ๓ แล้วคุณก็ดูเจตนา ส่วน
 คำสั่งนั้น ท่านรัฐมนตรีก็ออกแต่อย่างนี้เองได้ เพราะเหตุเป็นคำสั่งที่ยัง
 คุณภาพและสมควรภาพของครู แล้วคุณก็บอกอย่างนี้ไม่ควรมันก็เกี่ยวกับ
 อย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าคุณจะให้ชดเชยให้ชดเชยเป็นอย่างไรก็ได้

นางอรพิน ไชยกาล (อภิสราชาณี) : ก็คงเป็นที่ทราบกันน้อย
 แล้วทำไมเจตนาวิจัยต่อผู้ น้อย แต่จาคำสั่งเมื่อออกไปแล้วมันกระทบกระเทือน
 และให้ผลร้ายอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงขอทราบเรื่องท่านรัฐมนตรีศึกษาธิการว่า
 ขอได้ก่อนคำสั่งฉบับนี้

ขุนคลังศึกษาธิการ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
 ตามที่ท่านสมาชิกผู้เกียรติ ได้ชี้แจงไว้โดยย่อ เป็นขอ ความโดยละเอียดด้วย
 ประการหนึ่ง จะขอสรุปตอบได้ดังนี้ คือ ๑. เกี่ยวกับวงวิชาการสำหรับครูที่ทราบ
 มีความสนใจในเรื่องสมัคร มีหรือตำหรับตำราตลอดจนวิธีการต่างๆ เป็น
 ต้นกำเนิด ท่านให้ดูอย่างในการอบรมให้เข้าใจในระบอบประชาธิปไตย

นางอรพิน ไชยภาค (อุบลราชธานี) : เรื่องขอความ
 อุดหนุน บางคนในชั้นไปอุปบัติการงานหรือนักเรียนในชั้นอาณานิคมหนึ่งคือใน
 โคตะโบริเตน คุณเห็นว่าขอปลดปล่อยซึ่งจะหาเรื่องกันแสดงตัวได้ง่าย ที่
 นึกคุณจะขอทราบเรียนในขอใหญ่ว่า ถ้านักเรียนในชั้นสอบได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐
 เปอร์เซ็นต์ ให้พิจารณาออก ขอนกยบายจะขอความกรุณา ขอกระทรวง
 ศึกษาธิการดังนี้ คือขอพิจารณาอนุมัตินักเรียนที่สอบได้เป็นอันมาก
 ขอยกพิจารณาเรียนแล้วขอตั้งเกิดขอกระทรวงศึกษาธิการดังนี้ คือขอไปตั้ง
 เหล่านี้ถ้าเห็นหรืออนุมัติบรรดา จำนวนนักเรียนมากเกินไป ประมวลการสอบ
 ทดสอบหากเกินไปจะยากเกินไปถ้าให้รับขึ้นประถมศึกษา เพราะฉะนั้นจำนวน
 นักเรียนในชั้นนี้ดี คือขอความกรุณาขอกระทรวงศึกษาธิการอย่างนี้ได้อีก
 คือนักเรียนในชั้นไม่เกิน ๒๕ คนสำหรับชั้นมัธยม ๓ นอกนั้นไม่ให้เกิน ๓๐
 คน ชั้นประถมหนึ่งชั้นนักเรียน ๒ ชั้น ๑ ชั้น ถ้าให้นักเรียนสอบไม่ได้ ๕๐
 เปอร์เซ็นต์ อย่างที่ขอยกไปรายชื่อ แต่บทนี้ทำให้ท่านใหญ่บางคนที่ไม่ใช่

ไปขอรับ อื่นหนึ่งน้อยๆ ให้เอาออกจากการศึกษาชั้นนี้ขอความกรุณา
 พึงจะดีในขอรับจะย้ายไปใจตามลง อาเถื่อน ทนการไปด้านนอกเพื่อ
 ฝน ขอยกเพียงเท่านี้เกิดขอรับชั้น แต่ขอรับชั้นนี้ขอยกไม่เป็น
 ไร แต่ถ้าส่งขอรับชั้นนี้ขอไปจนจนเขาจะขอจากครู ซึ่งเป็นกร
 เด็ดครุณมาก ทนขอทราบเรียนขอกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอรับไม่
 ให้น่าหนักเห็นขอรับทราบดังไม่ให้หาขอรับชั้นแต่ขอรับทราบ ท่าน
 จะดีถ้าขอยกเพิ่มเติมขอได้หรือไม่ คือเมื่อมีรายงานมาขอรับอนุมัติบรรดา
 ตามนี้ท่าน

ประธานสภาที่เห็น : ขอโทษ ผมไม่ขอทราบจนมาก แล้ว
 ถ้าเป็นกรณีนี้ไปแล้ว เรื่องฝากขอตั้งเกิดซึ่งคุณอรพิน ขอยกตัวได้อีก
 ขอรับ เพราะฉะนั้นขอความกรุณาขอรับ

นางอรพิน ไชยภาค (อุบลราชธานี) : ขอนกยบายขอความ
 กรุณาได้อีก คือในขณะใดที่มีรายงานมาขอรับให้ศึกษาธิการทั้งนี้คุณเป็น

กรรมการช่วยงาน คือโดยมีศึกษาธิการจังหวัดเป็นกรรมการร่วมอยู่ด้วยเพื่อ
จัดตั้งคนให้ได้รับความสำเร็จหรือสำเร็จหรือไม่ ให้รายงานมายังครูสภา แต่
ก็ขอเรียนว่าคณะที่ปรึกษาฯ นั้นขอจะฝากข้อสังเกตไว้ว่าท่านกระทำใน
ครั้งนี้ เมื่อได้เข้าใหม่แล้วข้าพเจ้าขอเรียนว่าดีมีคนเข้ามาจากต่าง

ชุมชนผู้พ่อศิษย์ครู รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ตามที่ท่านอธิการบดีกล่าวถึงข้อสังเกตนั้น ขอเรียนตอบว่าอย่างนักเรียนในชั้น
ประถมศึกษา ๓ ท่านให้กระทรวงกำหนดไม่ใ้เกิน ๒๕ คน แต่ขอเรียนว่าทั้ง
จำนวนไม่ใ้เกินชั้นละ ๒๐ คนนั้น ในเรื่องนี้กระทรวงศึกษาธิการยังปฏิบัติ
ตามที่ท่านขอเรียนว่าท่านไม่ได้ เพราะยังขาดครูอยู่มาก และจะแบ่ง
เช่นนั้นมีโรงเรียนมากมาย คงน่าจะทำได้

ในข้อสังเกตข้อ ๒. ที่ท่านพูดถึงการป้องกันคอร์รัปชันในการย้าย
ครูนั้น กระทรวงศึกษาธิการขอรับเป็นข้อสังเกต

ในข้อ ๓. ที่ท่านกล่าวถึง เมื่อปรากฏว่าครูลาออกแล้วขอเรียนว่า
สามารถ จะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนเช่นนั้น ขอเรียนว่าในเรื่องนี้กระทรวง
ศึกษาธิการ ได้คิดหาวิธีแก้ไขแล้วอย่างไรก็ดี ข้อสังเกตที่ท่านตั้งให้ในเรื่อง
นี้จะยกมาพิจารณาใน

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งข้อไป ขอเรียนด้วยดี อธิการบดี
ถามเรื่อง วิชาเพิ่มเติมของครูโรงเรียนราษฎร์ -ถามกระทรวงการศึกษา
นายทองดี อธิการบดี (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
คือถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษา ดังนี้

ในสมัยนั้นปรากฏว่า บรรดาครูโรงเรียนราษฎร์ที่อาสาสมัคร
ได้รับตำแหน่งครูสอนเป็นอนุปริญญาและอนุปริญญา ค่าของชีวิตของผู้อยู่ ในระดับ
ดังกล่าว และบรรดาครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งหลายยังมีการประท้วงต่อ
เสียงดังดังได้ทราบถึงทุก ๆ ปี ซึ่งหาความเต็มใจสอนให้เด็กขอสมัครเป็น
อย่างมาก คือ ๒๕ หรืออาจมีครูรวม ทางรัฐบาลจะรับเป็นครูอุปถัมภ์

ภาษีเงินได้ ให้แก่บรรดาครูโรงเรียนราษฎรชั้นเอง เช่นเดียวกับที่ได้ปฏิบัติ
ให้แก่ครูของโรงเรียนรัฐบาลนั้นหรือไม่

นายเสวตร ปิยะมพงศ์สานต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการ
คลัง : กระผมขอตอบว่า ครูโรงเรียนราษฎรนั้นไม่ใช่ข้าราชการซึ่งรัฐบาล
จะอุปการะเงินเดือนกับครูของโรงเรียนรัฐบาล บัณฑิตทำไม่ได้ ความจริง
รัฐบาลก็ได้ให้เงินอุดหนุนโรงเรียนราษฎรอยู่แล้วปีหนึ่งเกือบ ๓๐ ล้านบาท ซึ่ง
เงินจำนวนนั้นยกย่องเป็นการช่วยเหลือครูโรงเรียนราษฎรอยู่ในอันแล้ว

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงการคลังได้ตอบมาว่า ครูโรงเรียนราษฎร ไม่ใช่ข้าราชการ
นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ทว่าข้าพเจ้าขอทราบความเห็นว่า บรรดาครูโรงเรียน
ราษฎรที่ขอพระราชทานจากกรมเป็นผู้ที่ใดผู้ใดที่มีความรู้ความสามารถซึ่งแม้
แต่ในสภาผู้แทนราษฎร ในเวลานี้ ก็มีที่สำเร็จจากโรงเรียนราษฎรและก็เป็น
ผู้ที่มีความสามารถประเสริฐยิ่งกว่าในความรู้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงขอเรียนถามว่า เมื่อครูโรงเรียนหลวงหรือโรงเรียนประจำของกรมท่านถึง
เมื่อโอกาส หรือว่าท่านได้ออกภาษีเงินได้แทนไหน ก็คงหนักไม่สู้โรงเรียน
ราษฎรซึ่งทำคุณงามความดีให้แก่ประเทศชาติของเราด้วย ท่านจะช่วย
อุปการะไม่ได้หรือ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านรัฐมนตรีตอบแล้วว่า ครูโรงเรียน
ราษฎรนั้นไม่ใช่ข้าราชการ แต่เมื่อไม่ใช่ข้าราชการแล้วทางรัฐบาลให้อะไร
หรือช่วยเหลืออะไรที่นอกเหนือกฎหมายไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านจะถามอะไร
อีก ท่านรัฐมนตรีก็ตอบไม่ได้เพราะท่านอ้างกฎหมาย

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ความจริงท่านประธานไม่
มีสิทธิ์จะว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะซัดหรือไม่ซัดนั้นความจริงก็เป็นปกติของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากจ้ะว่ารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังจะตอบ
ข้าพเจ้าได้หรือไม่ท่าน ท่านประธาน เมื่อครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยอธิบายเมื่อ
ก่อนที่รัฐบาลแถลงนโยบายแล้ว ลงในเวลานั้นท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ

คงได้ทรงแบ่งมอบเงินแก่ข้าพเจ้าเหมือนกล่าว ภาษีเงินได้ของครูโรงเรียน
ราษฎรนั้นท่านจะรับได้พิจารณา เวลานี้ให้รอๆ ไปก่อน ท่านพูดอย่างนี้
ฉันเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าตั้งพระทัยขึ้นมา ไม่ใช่หมายความว่าท่านประธาน
จะบังคับขมขืนข้าพเจ้า ท่านทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถาม
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังคือไป.....

ประธานสภาผู้แทน : ประสงค์ นงกอน ประธานขึ้นแล้ว ท่าน
ถามได้ เสด็จถึงท่านนี้ แต่ท่านให้ถูกผู้ทาง รัฐมนตรีตอบแล้วว่าท่านพวกนี้
ไม่ใช่ข้าราชการ เพราะฉะนั้นทางกฎหมายก็ให้ไม่ได้ แล้วท่านจะถามอะไร
ต่อไปอีก ขอให้ถามให้เข้าประเด็น

นายทองคำ อิศรวิชาน (เชิงใหม่) : ถัดจึงขอ ข้าราชการ
บอกข้าพเจ้าเองทราบหนึ่งอันอันว่ารัฐสภาโรงเรียนราษฎรไม่ใช่ข้าราชการ
แต่ที่ข้าพเจ้าอยากขอคือความเป็นสิริมงคลทางรัฐบาล ทางรัฐบาลท่านจะ
รับเป็นผู้ปลุกปั้นนั้นจะได้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอทราบเรื่องคำถามอย่างนี้ และ
นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามอีก รัฐบาลโรงเรียนราษฎรที่ว่าขออำนาจ
นั้นประมาณกี่โรง และมีครูประจำโรงเรียนนี้ ท่านรัฐมนตรีจะตอบข้าพเจ้าได้
ไหม...

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ในกระทรวงการ

นายทองคำ อิศรวิชาน (เชิงใหม่) : ถ้าท่านรัฐมนตรีตอบ
ข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าขอทราบเรื่องตั้งบรรดาโรงเรียนราษฎรนี้ ๕๐๐ โรง
และบรรดาครูทั้งหลายมีประมาณ .. หมื่นคนเศษ และบรรดาภาษีเงินได้
จากเจ้าคิดว่าจะมีจำนวนไม่เงิน .. แสนบาท ท่านจะยกเอาได้ไหม โดย
หมายความว่าท่านจะรับอุปการะของให้ครูโรงเรียนราษฎร ข้าพเจ้าขอตั้งข้อ
เพื่อความยุติธรรม ท่านจะชั่งได้ไหม

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการ
คลัง : ความจริงโรงเรียนราษฎรเป็นต้นตอของเขตน ถ้าหากว่าเรา

อุปการด้วยเงินได้เพิ่มครูโรงเรียนราษฎรแล้ว ครบต้องพิจารณาเสียภายใน
แทนให้แก่ลูกจ้างคนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งทำไม่ได้

นายทองคำ อิศราขันธ์ (เชียงใหม่) : ความจริงเท่าที่ข้าพเจ้า
ตั้งกระทู้ขึ้นถามมา ก็เพราะข้าพเจ้าได้รับหนังสือร้องทุกข์จากบรรดาครู
โรงเรียนราษฎรทั่วราชอาณาจักร เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของปวงชน
ไม่ใช่ตัวแทนเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้สำนักงานบริหาร
โดยเสียคือว่า ทางรัฐบาลชดเชยโดยมีท่านจอมพล ป. พิบูลสงคราม ไม่รับจะ
เป็นผู้อุปการะสนับสนุนโรงเรียนราษฎร

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ท่านพูดอย่างนี้ พูดเอาเปรียบไป
ข้างเดียว ทางรัฐบาลท่านทำไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ท่านบอกจะทำ ไม่มีกฎหมาย
เรื่องนี้มา และท่านก็มาบอกว่าจะบอกกล่าวใครเป็นพยาน ไม่ยุติธรรมกรณี
ขอให้ทำอะไรด้วยความเป็นธรรม พอแล้ว

นายทองคำ อิศราขันธ์ (เชียงใหม่) : ความจริงข้าพเจ้าตั้ง
กระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ไม่ได้ถามท่านประธาน
ท่านประธานไม่หมิ่นหาตอบข้าพเจ้า ท่านเป็นหัวหน้าของรัฐบาลว่าจะตอบ
ข้าพเจ้าได้หรือไม่ท่าน

ประธานสภาผู้แทน : นิ่งละ ท่านประธานมีหน้าที่ต้องรักษา
ทุก ๆ ฝ่าย กระทู้ต่อไปเรื่อง การปรับปรุงและเลื่อนเงินเดือนข้าราชการของ
นายทองคำ อิศราขันธ์

นายทองคำ อิศราขันธ์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ ตามที่ทางการกรมตำรวจ
ได้ประกาศรับสมัครผู้เข้ารับราชการสมัครเป็นพลตำรวจ และจะให้เงิน
เดือนในอัตราชนแรก ๑๐ บาท เมื่อเข้ารับราชการแล้วตัว ๘ เดือนถึง ๑๒ เดือน
พลตำรวจสมัครหาได้รับเงินเดือนตาม อัตราชนแรก ๑๐ บาทแต่อย่างไร
คงได้รับตามอัตราเดิมคือ ๖ บาทเท่านั้น และขอประกาศให้ทางปรับปรุงเดือน
เงินเดือนคนตำรวจแล้ว แทนคนนายสิบตำรวจได้รับเงิน เดือนตามชนปรับปรุง

ในข้อที่ร่าง ถัดมกออกดลงมารับในชั้นคำขอ ซึ่งไม่เหมือนทางราชการทหาร
ได้ปฏิบัติกันเคย ทั้งจึงเป็นเหตุให้พลตำรวจ นายสิบตำรวจ และ
ครอบครัวใดรับความเดือดร้อนในการครองชีพเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นเพื่อความ
เป็นธรรม ข้าพเจ้าขอเรียนความรัฐบาลว่าท่านจะรับจัดการปรับปรุง ให้เข้าส
ระดับอัตราและเงินเดือน ให้แก่ตำรวจของชาติ เช่นเดียวกับข้าราชการ
กระทรวงอื่น ๆ โดยความจะได้หรือไม่

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า การรับสมัครเข้ารับราชการตำรวจนั้น ขณะนี้
มีวิธีการอยู่ ๒ ประการ คือ ๑. รับสมัครบุคคลโดยทั่วไป เข้ารับราชการ
เป็นตำรวจ แล้วทำการอบรม ระยะเวลาการอบรม คงให้ได้รับเงินเดือน ๒
บาทและเบี้ยเลี้ยงประจำตัว (โดยได้วันละ ๓ บาท เงินบำรุงความสุขวันละ
๑๐ สตางค์) เมื่ออบรมครบกำหนด ๑ เดือนทำการสอบ ผู้ที่สอบได้ได้ก
ับบรรจุเป็นพล ๑ พิเศษและพลสมัคร โดยอัตราเงินเดือน ๓๐ บาท ๒. รับสมัคร
เข้ารับราชการตำรวจความพระราชบัญญัติรับราชการตำรวจ (ในขณะนั้นและ
ฉบับใหม่) คงได้เงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงเช่นเดียวกัน เมื่ออบรมมาไม่
น้อยกว่า ๑ เดือน ถ้าผู้ใดเป็นผู้มีความประพฤติดี ผู้บังคับบัญชาบริวารจะ
มีความความดีมาจริงในการปราบปรามโจรผู้ร้าย เมื่อสมัครแล้ว สมัครวางด
งกรมก็พิจารณาบรรจุให้เป็นพล ๑ พิเศษ และพล ๑ สมัครอัตรา ๓๐ บาท ส่วน
การปรับปรุงเดือนเงินเดือนนายสิบตำรวจควรวางแต่ ซึ่งคงถกตกลง
มารับในชั้นคำขอ กรมตำรวจใครจะอำนวยความสะดวกประโยชน์ ให้แก่นายสิบพล
ตำรวจทุกคนอย่างมาก สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งให้เป็นธรรมตามลำดับขั้นด้วย
แต่เนื่องจากปัจจัยสำคัญที่สุดนั้นเกี่ยวกับเงินงบประมาณไม่พอเพียง ซึ่งเป็น
อุปสรรคในโอกาสที่ว่างเลยไปได้ จึงได้ปรับปรุงไปเท่าที่จะเป็นไปได้ กล่าว
คืออัตราเงินเดือนตามขั้นที่มีความสมัครใหม่ขึ้น แม้จะต่ำกว่าอัตราเงินเดือน
ที่รับอยู่เดิม แต่เงินที่ได้รับจริงยังสูงกว่าอัตราเดิมทุกคน คือนายสิบตำรวจ

๙ นายสมตำบวงซึ่งเป็นมาเมื่อสมัยก่อนได้นำ
 น พชชหนึ่งและขอตั้งชื่อ นายสมตำบวงซึ่งเป็นมาเมื่อสมัยก่อนได้นำ
 ๑๗-๑๘ ปีมาแล้ว ยกตัวอย่างเรณายนับที่เขาได้รับขอตราเงินเดือน
 ๓๐ บาท ทนพตมาปรับปรุงใหม่แล้ว แทนที่เขาจะได้มากกว่า
 สมตำบวงได้ซึ่งมาเป็นทหลังเขาประมาณปีหรือ ๒ ปี ทมาเป็นทหลัง
 ทำไม่จึงมาเริ่มตนตั้งขอตราใหม่ แทนที่จะกินขอตราสูงก่อนถัดมาตั้ง
 ๓๕ บาทเท่ากัน ทั้งนี้เขาพิจารณาเห็นว่าสมควรเพราะเหตุใด

พตโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
 ตามที่ท่านผู้แทนได้ถามเมื่อครั้ง ในเรื่องขอตราเงินเดือนสำหรับ
 ตำบวงหนักได้ตอบแล้วว่าเมื่อเราได้ออกการยอมรับเป็นทเรียบร้อยแล้ว ก็ให้เงิน
 เดือน ๓๐ บาท รวมทั้งเบียดด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็ขอเงินตรา
 ค่อยงบประมาณเงินทควรจะมี ให้เพียงใด ทั้งนี้สำหรับนายสมตำบวงนั้น

ตามขอตราจริงที่ท่านพูด ก็ออกก่อนไม่ผิด แต่เมื่อปรับปรุงแล้ว ในอัตรา
 ใหม่และขอตราเก่าหมดตราทางกันอยู่ คือขอตราใหม่เช่นว่านายสมตำบวงได้
 ๓๕ บาท ๑๓-๑๔-๑๕-๑๖-๑๗-๑๘-๑๙-๒๐ บาท ทั้งนี้สำหรับนายสมตำบวงในขอตราใหม่ที่เขาใช้
 ๓๐ บาท ๓๑-๓๒-๓๓-๓๔-๓๕-๓๖-๓๗-๓๘-๓๙-๔๐ บาท มี ๑๖ บาทก่อนนั้นเมื่อขอตราแรกพยายาม
 ปรับตนให้เข้ากันกับค่าเสียกัน เช่นว่าคนที่ได้เงินเดือนขอตราเพียง ๑๐
 บาทมาแต่ก่อนปรับปรุงเข้า ๓๐ บาท ๑๗ บาทก็ปรับปรุงเข้า ๓๕ บาท ๒๐ บาท
 ก็เข้า ๔๗ บาท เป็นไปตามลำดับขอตราใหม่ ทั้งนี้เมื่อแยกออกผู้รับ
 ราชการก่อนหรือหลังกว่ากันเช่นนั้น ก็คงแต่ความดีความชอบบรรดา
 อย่างไม่รู้ ถ้าคนที่เขาใหม่ได้ขอปรับปรุงขอตราเงินเดือนใหม่ก็ปรับ คนที่อยู่
 เก่ากว่าหากว่าสมควรจะปรับเขาโดยที่งานงานชยัน อันแข็งดีและทำความ
 ชอบ เราปรับปรุงขอตราให้ตั้งขึ้นตามลำดับได้เทียบเหมือนกัน ส่วนคนหนึ่ง
 ยังไม่มีความชอบที่สมควรให้ขอตราใหม่แล้ว ทั้งนี้จะให้พร้อมกันก็อาจ
 ได้โดยเงินที่ทางกรมตำรวจมีเพียงใด เพราะฉะนั้นทางกรมตำรวจก็พยายาม
 จะปรับปรุงอัตราเงินเดือน ให้สัมพันธ์กับความประสงค์ของ ท่านผู้แทนผู้มาปรึกษา
 ตามที่ท่านถามขึ้นด้วย

นายทองดี อีสราชวน (เซียงใหม่) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีบอก
 วัตถุประสงค์ของเงินเคตเงินต้นเดิมกับเงินใหม่ของข้าพเจ้าที่วัดอากาศถานนั้น ข้าพเจ้า
 เองขอเขียนจดหมายขอตราเงินเคตเงินเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้มาจากนายตีบตัวรอดซึ่งเขา
 ได้รับอยู่ที่ลอนดอน คือฉบับตราแรกข้าพเจ้าบอกแต่ดวงตราดวง ๒๒-๒๔-๒๖-
 ๒๘ จนถึง ๓๐ มาตรา แต่ฉบับสำหรับปรับธนใหม่ คือ ๓๒,๓๔ และ ๓๐ อันนี้
 ข้าพเจ้าได้มาจากนายตีบตัวรอดผู้ซึ่งขณะนั้นกำลังรับราชการอยู่ ข้าพเจ้าขอ
 กราบเรียนตามท่านรัฐมนตรีว่ากระทรวงมหาดไทยว่า นายตีบตัวรอดผู้
 ได้รับราชการมาตั้งชื่อนี้ได้ฉัน เราได้ปรารถนาในขณะนั้นว่าเป็นเพราะเรา
 ปรับครบสองพดลเจ้านายไม่ปรับ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ถูกกดข่มเหง

ประชนสมาชิกแทน : คุณทองดี เวลาถามกระทรวง กรมเรื่องข้อเท็จ
 จริง เราไม่ได้คิดอะไรกันเกินไป การที่จะพูดว่าปรับสองพดลนั้น เป็นคำพูด
 ที่ขบถ ไม่มีใครเชื่อฟังอะไร และคุณพูดเป็นท่านของเสียดสังหารรัฐบาล ถ้า
 หลวงเพี้ยไกรภักดีจะให้เป็นผู้รับผิดชอบ ตามให้ตราไปตรงมัตถ์คือ

นายทองดี อีสราชวน (เซียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอปรับค่า
 ประชานัตถ์กับ ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้เสียดสังหารรัฐบาลแล้วแต่ข้าพเจ้า
 จะไม่ปรับของรัฐบาลด้วย เพราะข้าพเจ้าคนหนึ่งที่ยกมือรับของ ข้าพเจ้าถาม
 เพื่อประโยชน์ของตัวรอดของชาติ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของใคร บุคคลใดๆ
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงตัวรอดของเรา ข้าพเจ้าได้ปรับเงินเคตเงินในกลางเดือน
 ธันวาคมเดือนนั้นไม่เหมือนฉบับ ข้าพเจ้าได้กล่าวแต่ดวงตราดวงคนเป็น
 นายตีบเมื่อครั้งชื่อนี้ได้ฉัน แล้วพอปรับบรู้งเงินเคตเงินใหม่ แทนที่จะได้ปรับเงินเคต
 สูงขึ้นเหมือนดวงตราที่หาพยาน คำใช้ไม่ ข้าพเจ้าอยากจะกราบเรียนตามท่าน
 รัฐมนตรีว่าเมื่อเขาได้ปรับแล้วชื่อนาน เมื่อปรับบรู้งใหม่ก็ขอให้ได้รับตรา
 สูงขึ้นใหม่จะได้ทวีขึ้น เพื่อความมั่นคงของชาติ และนอกจากนี้ บาง
 คนมีนายตีบตัวรอดได้เพียงปรับสองฉบับ แล้วจึงเขาออกข้อในได้เท่ากัน
 นายตีบตัวรอดก็เป็นมาตั้งแต่ชื่อนี้ได้ฉัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าถามว่าท่านจะปรับ
 บรู้งให้สูงแล้วเมื่อคนเหล่านั้นมีการปรับบรู้งเงินเคตเงินของทหารจะได้ทวีขึ้น

พลโทมังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 ตามที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรได้ขอทราบมาว่า เกี่ยวกับกา^๑รถอนเงินคืนนั้น จะ
 ทำอย่างไร ในเรื่องนั้น ในกระทรวงมหาดขอ^๒บกระทรวงมหาดของท่านสมาชิกผู้
 แทนราษฎร ได้เรียกเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายการเงิน และทางตำรวจมาขอ^๓ให้สา^๔งแจงว
 การถอนเงินคืนทำไมจึงไม่เป็นตามที่ท่านผู้แทนถาม ความจริงเขาได้
 กรร^๕กา^๖ให้เป็นที่เหมาะสมแล้ว ตามที่เขาส^๗งแจงให้ข้าพเจ้ากร^๘ง^๙ว่า^{๑๐}คาย^{๑๑}เงิน^{๑๒}นั้น^{๑๓}
 เหมาะสมอยู่แล้ว เช่นส่งม^{๑๔}ตัว^{๑๕}ความ^{๑๖}เป็น^{๑๗}จริง^{๑๘}ใน^{๑๙}ขอ^{๒๐}ตรา^{๒๑}เงิน^{๒๒}คืน^{๒๓}นั้น^{๒๔}
 ดับโต ขอ^{๒๕}ตรา^{๒๖}เขา^{๒๗}ได้ ๓๔-๒๐-๒๐-๓๐ ขอ^{๒๘}ตรา^{๒๙}ใหม่ ๓๒-๓๔-๓๐ เมื่อเป็นค^{๓๐}
 แล้ว เขาก็ให้ขอ^{๓๑}ความ^{๓๒}จาก^{๓๓}ค^{๓๔}บ^{๓๕}นั้น^{๓๖}เมื่อ^{๓๗}เงิน^{๓๘}พอ^{๓๙} เขาก็ให้ตาม
 ขอ^{๔๐}ตรา^{๔๑}ของ^{๔๒}ดับ^{๔๓}โต^{๔๔}ใหม่^{๔๕} ซึ่ง^{๔๖}การ^{๔๗}ขอ^{๔๘}กับ^{๔๙}ขอ^{๕๐}กัน^{๕๑}แล้ว^{๕๒}จึง^{๕๓}ขอ^{๕๔}ตรา^{๕๕}เก่า^{๕๖}
 เมื่อ^{๕๗}เขาส^{๕๘}ง^{๕๙}แจง^{๖๐}อย่าง^{๖๑}นั้น^{๖๒}เมื่อ^{๖๓}ปร^{๖๔}ด^{๖๕}ขอ^{๖๖}กับ^{๖๗}เขาส^{๖๘}ง^{๖๙}พอ^{๗๐}จะ^{๗๑}ปร^{๗๒}บ^{๗๓}ปร^{๗๔}ง^{๗๕}อย่าง^{๗๖}นั้น^{๗๗} ข้า^{๗๘}พ^{๗๙}เจ้า^{๘๐}
 ขอ^{๘๑}ง^{๘๒}ก็^{๘๓}ไม่^{๘๔}ทราบ^{๘๕}ว่า^{๘๖}จะ^{๘๗}ทำ^{๘๘}อย่าง^{๘๙}ไร^{๙๐} จึง^{๙๑}ขอ^{๙๒}ตรา^{๙๓}จะ^{๙๔}ปร^{๙๕}บ^{๙๖}หรือ^{๙๗}ไม่^{๙๘}ปร^{๙๙}บ^{๑๐๐}เป็น^{๑๐๑}ขอ^{๑๐๒}
 เก^{๑๐๓}ย^{๑๐๔}จ^{๑๐๕}ว^{๑๐๖} คน^{๑๐๗}ที่^{๑๐๘}ทาง^{๑๐๙}นั้น^{๑๑๐}จะ^{๑๑๑}ขอ^{๑๑๒}ตรา^{๑๑๓}ปร^{๑๑๔}บ^{๑๑๕} เป็น^{๑๑๖}ขอ^{๑๑๗}ทาง^{๑๑๘}ใด^{๑๑๙}เอง^{๑๒๐}กัน^{๑๒๑}
 มานานแล้ว ข้า^{๑๒๒}พ^{๑๒๓}เจ้า^{๑๒๔}ได้^{๑๒๕}ข^{๑๒๖}รับ^{๑๒๗}ตาม^{๑๒๘}เจ^{๑๒๙}าน^{๑๓๐}ที่^{๑๓๑}เขาส^{๑๓๒}ง^{๑๓๓}แจง^{๑๓๔}คือ^{๑๓๕}ได้^{๑๓๖}เรียน^{๑๓๗}ขอ^{๑๓๘}ทราบ^{๑๓๙}จาก^{๑๔๐}ผู้^{๑๔๑}
 แทน^{๑๔๒}ราษฎร

นายทองคำ อิศราขาน (เชียงใหม่) : เท่าที่ทราบรัฐมนตรีว่า
 การกระทรวงมหาดไทยได้ขอ^๑ปริมาณ^๒นั้น^๓ ข้า^๔พ^๕เจ้า^๖พอ^๗เขา^๘ได้^๙แจ^{๑๐}ม^{๑๑}แจ^{๑๒}ง^{๑๓}ดี^{๑๔} จึง^{๑๕}
 แสดง^{๑๖}จำนวน^{๑๗}ปร^{๑๘}มาณ^{๑๙}ใน^{๒๐}ขอ^{๒๑} และ^{๒๒}ข้า^{๒๓}พ^{๒๔}เจ้า^{๒๕}เขา^{๒๖}ได้^{๒๗}ขอ^{๒๘}กับ^{๒๙}ขอ^{๓๐}กับ^{๓๑}ปร^{๓๒}บ^{๓๓}ปร^{๓๔}ง^{๓๕}ให้^{๓๖}ก^{๓๗}
 ำ^{๓๘}ตรา^{๓๙}ของ^{๔๐}ข^{๔๑}ง^{๔๒} เรา^{๔๓}ได้^{๔๔}มี^{๔๕}ต้น^{๔๖}ร^{๔๗}ก^{๔๘}ก^{๔๙}า^{๕๐}พ^{๕๑}ด^{๕๒}ย^{๕๓}นั้น^{๕๔} จึง^{๕๕}เป็น^{๕๖}ค^{๕๗}ง^{๕๘}พ^{๕๙}ง^{๖๐}มี^{๖๑}ปร^{๖๒}มาณ^{๖๓}
 ใน^{๖๔}ส^{๖๕}ภา^{๖๖}ค^{๖๗}ง^{๖๘}นี้^{๖๙} คน^{๗๐}ที่^{๗๑}ทาง^{๗๒}ขอ^{๗๓}ทราบ^{๗๔}ว่า^{๗๕}รัฐมนตรี^{๗๖}ขอ^{๗๗}ค^{๗๘}ง^{๗๙}พ^{๘๐}ง^{๘๑}ว่า^{๘๒} พ^{๘๓}ด^{๘๔}ก^{๘๕}
 ำ^{๘๖}ตรา^{๘๗}ของ^{๘๘}ก^{๘๙}ง^{๙๐}นั้น^{๙๑} คน^{๙๒}จะ^{๙๓}ขอ^{๙๔}ตรา^{๙๕}ใด^{๙๖}นั้น^{๙๗}ขอ^{๙๘}ทราบ^{๙๙}จะ^{๑๐๐}เขาส^{๑๐๑}รับ^{๑๐๒}ราชการ^{๑๐๓}หรือ^{๑๐๔}ปร^{๑๐๕}
 ก^{๑๐๖}:^{๑๐๗}ค^{๑๐๘}ขอ^{๑๐๙}จะ^{๑๑๐}ให้^{๑๑๑}ค^{๑๑๒}ขอ^{๑๑๓}รับ^{๑๑๔}ขอ^{๑๑๕}รับ^{๑๑๖}ก^{๑๑๗} :^{๑๑๘} บ^{๑๑๙}ว^{๑๒๐} ข้า^{๑๒๑}พ^{๑๒๒}เจ้า^{๑๒๓}ขอ^{๑๒๔}ทราบ^{๑๒๕}เรียน^{๑๒๖}ตาม^{๑๒๗}
 แล้ว^{๑๒๘}จะ^{๑๒๙}จาก^{๑๓๐}ก^{๑๓๑}ง^{๑๓๒}ขอ^{๑๓๓}รับ^{๑๓๔}จาก^{๑๓๕}รัฐมนตรี^{๑๓๖}ได้^{๑๓๗}ขอ^{๑๓๘}ทราบ^{๑๓๙}ให้^{๑๔๐}ตาม^{๑๔๑}แจ^{๑๔๒}ม^{๑๔๓}แจ^{๑๔๔}ง^{๑๔๕}กับ^{๑๔๖}ข้า^{๑๔๗}พ^{๑๔๘}เจ้า

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ก็ได้ขอความเห็นผู้เกี่ยวข้องว่าเมื่อได้เริ่มการอบรม ๒ เดือนแล้ว ก็จะปรับปรุง
อัตราเงินค่าตอบแทนที่ได้ประกอบการที่ ท่านศรีวงศกเสถียร

ประธานสภาผู้แทน : ทนกระหม่อมขอสำหรับกระทรวง ตามแต่
ขอไปมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ มีผู้เสนอญัตติมา ๒ ราย คือ นาย
นาถ เงินทาบ ขอเสนอให้ยกร่างพระราชบัญญัติพรรคการเมืองของนายฟอง
ศิริธรรม และนายขยทศ พังภพ ขึ้นพิจารณาเป็นอันดับแรก แล้วคุณทองค
อสังวราชวน ขอเสนอให้ยกเอาร่างพระราชบัญญัติการขยาย พ.ศ. ๒๔๖๒
ขึ้นมาพิจารณาเป็นอันดับแรก

นายนาถ เงินทาบ (มหาสารคาม) : ในคราวที่ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้นำร่างพระราชบัญญัติพรรคการเมืองขึ้นมาพิจารณาก่อนนั้น ก็เนื่องด้วยใน
ระบอบการปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยนั้น จำเป็นจะต้องมีพรรคการ
เมืองซึ่งเป็นที่ของคู่กัน แต่เนื่องด้วยพรรคการเมืองนั้นได้เกิดขึ้นมาแต่เป็น
เวลาช้านาน แต่ไม่มกฎหมายและระเบียบรองรับคุ้มครองให้มีความคุ้มครอง เป็นการที่
ยังไม่ดีมีบรรทัดเดียว นี้เป็นประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอเสนอให้นำร่างพระราช
บัญญัติฉบับนั้นขึ้นมาพิจารณาก่อน แล้วอีกประการหนึ่งเนื่องด้วยสมัยประชุม
ในคราวนี้จะได้สิ้นสุดลงแล้ว และร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นมีความจำเป็นยัง
ต่อร่างพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่จะพิจารณาในวาระนี้ โดยเฉพาะเป็นที่ยอมรับกัน
แต่คำว่า ร่างพระราชบัญญัติพรรคการเมืองนี้เป็นของจำเป็นและคงจะมี ฉะนั้น
ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นเวลาอันเด็ก
น้อยเท่านั้นในชั้นรับหลักการ และเมื่อรับหลักการไปแล้วก็จะได้นำไปปรึกษา
พิจารณากันในเวลาถัดสมัยประชุม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอญัตติ
เพื่อขอเปิดสมัยประชุมเพื่อพิจารณา
พรรคการเมืองขึ้นมาพิจารณาก่อน

นายทองดี อีสราชีวัน (เชียงใหม่) : เท่าที่ข้าพเจ้าได้เสนอ
ให้เปิดสมัยประชุมโดยยกเอาร่างพระราชบัญญัติการขยายเงินค่า

รัฐมนตรีมหาดไทยและปลัดกระทรวงมหาดไทย เห็นว่าเจ้าเห็นควรเป็นประโยชน์
แก่ส่วนรวม เกษณาประธาราษฎรโดยเนหาอย่างองเกยกับกา
ควบคุมการชายา โดยปกติที่ดินในท้องตลาดเดิมไปด้อยขาดถม เป็น
ยาซึ่งปรากฏจากคุณภาพ เหตุด้วยมีบรรดานายแพทยโดยเหตุชดถอง ได้
ทำนามหนองราษฎรที่ชดชยาขาดถมมาขายจำเป็นยากเป็นต้น แต่ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้เมื่อออกไปแล้ว (การชายา เช่น เนนคืนาหรือได้คืน
ซึ่งพอกผู้หญิงต่าง ๆ ได้เนนคืนาไม่ส่งความประสงค์ตามความตั้งใจดังนั้นก็
จะเนนคืนาแก่ผู้ชดชยา คนที่เจ้าเห็นว่าเป็นได้นำร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้มาพิจารณาเป็นฉพาะกรณี จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็น
อยางยิ่ง

ประธานสภาผู้แทน : ที่ประชุมได้ฟังทั้งสองฝ่ายแล้วจึงตกลง
ตั้งระเบียบ ให้รับร่างข้อเสนอนี้เป็น ประเด็น คือที่ประชุมจะเปลี่ยน
หรือไม่โดยฉพาะเรื่องข้อเสนอนี้ได้ให้สภาผู้แทนพิจารณาเปลี่ยนระเบียบฉพาะ
ไปรษณูปรับ

ฉพาะข้อที่ ๑ และ ๓

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรษณูปรับ

ฉพาะข้อที่ ๒ และ ๔

ประธานสภาผู้แทน : เป็นฉพาะให้เปลี่ยนระเบียบฉพาะ

ก็ไปรษณูปรับฉพาะ การระเบียบการรับเงินฉพาะฉบับที่ ๑ ของ
พระราชบัญญัตินี้ พ.ศ. ๒๔๖๖ ของหลายเจ้า อธิการบดี ศ. ย. ย. เป็นผู้
เสนอ ฉพาะฉบับที่ ๒ ในข้อให้ไปรษณูปรับได้มอบหมายให้ใครเป็นผู้
เสนอเนน การระเบียบฉบับนี้ฉพาะฉบับที่ ๑ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ พ.ศ. ๒๔๖๖ คนที่รัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่าง
พระราชบัญญัติการชรายชา พ.ศ. ๒๔๙๒

หลักการ

เพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการชรายชาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

โดยที่ปรากฏว่ามีผู้ทุจริตทำชรายปลอมขายแก่ประชาชน เป็นเหตุ
ให้ประชาชนผู้ซื้อชรายปลอมไป ไซ้ไม่ได้รับผลจากการ ไซ้ชรายนั้นตาม ที่ควรจะได้
และการ ไซ้ชรายปลอม เป็นการทำความเสียหายต่อสุขภาพของประชาชนโดยทั่วไป พระ
ราชบัญญัติควบคุมการชรายชาที่ ไซ้ชราย ในปัจจุบันนี้ยังไม่มืบทงบังคับว่าด้วยการ
ชรายปลอมได้ และมีบทบังคับอื่น ๆ ที่ควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสม
ยิ่งขึ้น จึงควรปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการชรายชาใหม่ดังร่างที่เสนอมานี้

ร่าง

พระราชบัญญัติการชรายชา พ.ศ. ๒๔๙๒

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่ เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการชรายชา

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการชรายชา

พ.ศ. ๒๔๙๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้มีบังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติคุ้มครองการขายยา พุทธศักราช ๒๔๗๗ พระราชบัญญัติคุ้มครองการขายยา (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๙

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงาน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“ยา” หมายความว่า

(๑) วัตถุบรรดาที่บรรจุไว้ในตำราฟาร์มาโคเปีย หรือตำราใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีประกาศระบุไว้ในราชกิจจานุเบกษา

(๒) วัตถุบรรดาที่จำหน่ายไว้สำหรับใช้ในทางเภสัชกรรม ยาสูบ บุหรี่ ยาสูบ หรือบ่อนกัมโบก หรือความเจ็บป่วยอื่น ๆ ของมนุษย์ หรือสัตว์

(๓) วัตถุนอกจากอาหาร บรรดาที่จำหน่ายไว้ให้เกิดผลแก่โครงสร้าง หรือแก่การบริหารหน้าที่ใด ๆ ของร่างกายมนุษย์หรือสัตว์ และ

(๔) วัตถุบรรดาที่เป็นส่วนประกอบของวัตถุ ดังที่ระบุไว้ในวรรค(๑)

(๕) หรือ (๓)

ทั้งนี้ไม่ว่าวัตถุตั้งอยู่อุปกรณ์เช่น เครื่องมือแพทย์ เครื่องสำอาง เช่น กัดของอุดฟัน ตั้งประดิษฐ์เช่น ฟันเทียม ส่วนประกอบของสิ่งเหล่านี้ และ เครื่องสำอาง

“ยาสัตว์” หมายความว่า เครื่องยาได้จากพืชหรือสัตว์ สัตว์ หรือแร่ซึ่งมีใช้สำหรับหรือปรุง

“ยาสันตยา” หมายความว่า ยา ซึ่ง รัฐมนตรีประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา หมายความว่า ยาสันตยาตามความในพระราชบัญญัติ

“ยาประจำบ้าน” หมายความว่า ยาซึ่ง รัฐมนตรีประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา หมายความว่า ยาประจำบ้านตามความ ในพระราชบัญญัติ

“ขาย” ให้หมายความรวมถึงออกถึงมือ ผู้ผลิตเพื่อขาย นำเข้าในราชอาณาจักรเพื่อขาย และมีได้เพื่อขาย

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแก่การขายยา อันเป็นการ ในหน้าที่ป้องกันหรือบำบัดโรคของรัฐ ภาค เทศบาล และสหภาพชาติไทย

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัติ และให้อำนาจออกกฎกระทรวงเพื่าวางตั้งต่อไป นี้ คือ

(๑) วางระเบียบการขอและถาวรออกใบอนุญาต และกำหนดคุณสมบัติของบุคคลซึ่งพึงมีใบอนุญาต

(๒) กำหนดเงื่อนไข ซึ่งผู้รับใบอนุญาตพึงปฏิบัติในการขายยา การโฆษณา การโฆษณาแก่ผู้รับใบอนุญาต และในท้องถิ่นซึ่งขายยา

(๓) กำหนดอัตราค่าทำเนียมสำหรับ ใบอนุญาตฉบับหนึ่ง ไม่เกินปีละร้อยละ สำหรับใบคนใบอนุญาตฉบับหนึ่งไม่เกินฉบับบาท และสำหรับบัตรตัดหลังใบอนุญาตให้ขายสถานที่ขายยาครั้งหนึ่งไม่เกินห้าบาท

(๔) กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับหน้าที่ของเภสัชกรในกรณีฉุกเฉินการ ขายยา

(๕) การอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ กฎกระทรวงนี้เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๓

การขอยาใช้ส่วนตัว

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดนำหรือส่งยาซึ่งขายโดยคนใดคนหนึ่ง ไปขายแก่บุคคลอื่นใด

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจการ ขายยา ที่เจ้าพนักงานได้ออกให้แก่บุคคลใด ย่อมคุ้มครองผู้ซื้อ หรือลูกค้า ในธุรกิจการขายยาของผู้รับใบอนุญาตนั้นด้วย

มาตรา ๘ การขายยาในกรณีต่อไปนี้ให้ยกเว้นจากข้อบังคับแห่งมาตรา ๗ คือ

- (๑) การขายยาตำราหลวงของรัฐบาล
- (๒) การขายยาสมุนไพรซึ่งมีใช้ยาอันนี้ด้วย
- (๓) การขายยาประจำบ้าน
- (๔) การขายยาโดยผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาเวชกรรม หรือทันตกรรม เฉพาะแก่คนไข้ของตน หรือการขายยาโดยสัตวแพทย์เฉพาะสำหรับสัตว์ซึ่งคนนำมาบดหรือบดเองกับโรค

มาตรา ๙ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ การขายยาจะออก ให้ได้ เฉพาะแก่บุคคลซึ่งมีสถานที่ยขายยาในหลักที่ตั้ง และให้แบ่งเป็น ๓ ประเภท คือ

- (ก) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจการ ขายยา โดยมีเภสัชกรแผนปัจจุบันชั้น ๓ เป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมคุณภาพการขายยา
- (ข) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจการ ขายยา โดยมีเภสัชกรแผนปัจจุบันชั้น ๒ เป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมคุณภาพการขายยา
- (ค) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจการ ขายยา โดยไม่ต้องมีเภสัชกรแผนปัจจุบันเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมคุณภาพการขายยา

มาตรา ๑๐ ใบอนุญาต ประกอบธุรกิจ การขายยาทุกฉบับ ให้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคมแห่งปีถัดออก และใช้ได้เฉพาะสถานที่ขายยาแห่งเดียว ซึ่งระบุไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น ไม่ว่าสถานที่นั้นจะใช้สำหรับการผลิต การรับใช้ และ หรือการจำหน่าย

มาตรา ๑๑ บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตต้องแจ้งใบอนุญาตนั้นไว้ให้เห็นได้ง่ายในสถานที่ขายยาของตน

มาตรา ๑๖ เมื่อรัฐมนตรีเห็นจําในอำเภอ หรือตำบลใด ได้ออกใบ
อนุญาต ประกอบธุรกิจการขายยาประเภทใดไว้เป็นจํานวนมากพอต้องการแล้ว
จะสั่งจำกัดการออกใบอนุญาตประเภทนั้น ๆ ในอำเภอหรือตำบลนั้นไว้ไม่ให้
เกินจํานวนที่มอญ โดยมีกำหนดเวลาว่าจะไม่เกินสามปีก็ได้
คำสั่งที่ออกตามวรรคก่อนให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๒

การขายยาอันตราย

มาตรา ๑๗ ผู้รับใบอนุญาตประเภท ก. และ ข. เท่านั้น จะขายยา
อันตรายได้ แต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๘ ภาชนะที่ขายยาอันตรายของนักบรรจุนั้น
ต้องมีข้อความว่า "ยาอันตราย" เป็นตัวอักษร
แดงซึ่งเห็นได้ชัดไว้ด้วย

ภาชนะในวรรคก่อน ไม่ใช้บรรจุยาชนิดอื่นหรือบรรจุตามใบสั่งของผู้
ประกอบโรคคือประชาชนชั้นหนึ่ง ในสาธารณะหรือที่นอกที่กรม

หมวด ๓

การขายยาปลอม

มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการขายยาปลอม

มาตรา ๒๐ ผู้ใดกระทำความผิดในข้อนี้ให้ถือว่าผู้นั้นทำการขายยาปลอม

(๑) ขายยาที่ผิดจาก หรือโดยแต่งประเภทใด ๆ ว่าเป็นยา หรือปรุงขึ้น
ตามคำสั่งแพทย์โดยนิตยภัตหรือตำราใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีประกาศระบุไว้ แต่ยา
นั้นไม่ตรงกับยารุ่นนั้น ๆ

(๒) ขายยาที่ผิดจาก หรือโดยแต่งประเภทใด ๆ ว่าเป็นยา หรือปรุงขึ้น
ตามคำสั่งแพทย์โดยนิตยภัตหรือตำราใด ๆ ว่าเป็นยา แต่ยานั้นไม่ตรงกับ
ตำรายารุ่นนั้น ๆ

(๓) การขายยานไต่ลมัสถากบดข้อหรือศภาพ หรือคุณภาพต่างไปจากข้อต้นถูกต้อง หรือจากศภาพ หรือคุณภาพตามที่แท้จริงของยานบดข้อ หรือแถมบางส่วน หรือโดยแสดง หรือหลอกลวงด้วยประการอื่นใดให้ผู้ซื้อสำคัญผิดในข้อต้นถูกต้อง หรือในศภาพหรือคุณภาพตามที่แท้จริงของยาน

หมวด ๔

การแจ้งความขายยา

มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้ผู้ใดแจ้งความบอกขายยาคับยี่ห้อใดๆ นอกจากแสดง

- (๑) ค่ายหนังสือ หรือภาพ หรือภาพยนตร์
- (๒) ค่ายวาจาเฉพาะแก่ผู้เข้ามาในสถานที่ขายยาของตน
- (๓) ค่ายการจัดแสดงยานไต่ลมัสถากบดข้อของตน

ความในมาตราไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณาใดๆ ในหน้าที่ของกระทรวงการสาธารณสุข

มาตรา ๑๙ ในการแจ้งความบอกขายยาได้ตามความในมาตราก่อนห้ามมิให้

(๑) แสดงว่ายานเป็นยาบวมดี หรือป้องกันโรคใดโรคหนึ่ง หรือหลายโรคใดเกินความจริงเพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อ

การให้ชื่อยาใดว่าเป็น "ปรัม" หรือ "พษาค" โรคใดโรคหนึ่ง หรือแสดงข้อความว่ายาใดป้องกัน หรือมามีโรคใดได้ช้อย่าง "พิเศษ" หรือ "ศักดิ์สิทธิ์" หรือ "หายขาด" หรือใช้ต่อยาคาใดอันตีความหมายตนเองโดยเกินให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นการแสดงเกินความจริง เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อ

(๒) แสดงหนังสือรับรองสรรพคุณยาจากผู้ป่วย หรือผู้อื่นใด เว้นแต่หนังสือรับรองการทดลอง หรือการวิเคราะห์ตามหลักวิทยาศาสตร์

(๓) แสดงว่ายานเป็นยาบำรุงตามคุณ

(๔) แสดงว่ายานั้นเป็นยาทำให้แห้งตก หรือทำให้เขาใจว่าเป็นยาทำให้แห้งตก เช่นว่าเป็นยาขับระดูอย่างแรง เป็นต้น

(๕) แสดงว่ายานั้นเป็นยาสำหรับคุมกำเนิด หรือทำให้เขาใจว่ายานั้นคุมกำเนิด

ในกรณีนี้ผู้ขายยาต้องมอบยาโดยมีส่งฝาก หรือต้องยื่นรวมไปกับฉลาก ซึ่งแสดงประการใดโดยฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าเป็นการแจ้งความบอกขายยาตามความในมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑๘ การแจ้งความบอกขายยาจะกระทำได้ ก็แต่โดยผู้รับใบอนุญาต ประกอบธุรกิจการขายยา ในการแจ้งความนั้น และในการแจ้งความนั้นต้องแจ้งชื่อผู้รับใบอนุญาตนั้นไว้ด้วย

หมวด ๕

อำนาจตรวจและยึด

มาตรา ๒๐ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าตรวจสถานที่ขายยาของผู้รับใบอนุญาตใดระหว่งเวลาอาศัยชานกับอาทิตยตก และมีอำนาจตรวจสมุดบัญชีเกี่ยวกับการขายยานั้น รวมทั้งยาซึ่งผู้จำหน่ายไว้ได้ด้วย

บรรดาสมุดบัญชี และยาซึ่งเจ้าพนักงานเรียกเพื่อตรวจนั้น ผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงแก่เจ้าพนักงาน

มาตรา ๒๑ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดยาใด ๆ อันขายโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ

ในกรณีที่กรมการค้าได้ไต่ถามวรรคก่อน ถ้าภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันยึดไม่ปรากฏว่ามีใครเป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองโดยชอบตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ให้ยานั้นตกเป็นของกระทรวงการสาธารณสุข

ถ้ายานั้นเป็นของเสียง่าย หรือถ้าพ้นวงราชการจะเป็นการเสียความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของยา จะให้ขายทอดตลาดยานั้นเสียก่อนถึงกำหนดก็ได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใด ให้ยึดไว้แทนยานั้น

หมวด ๖

การพักและเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๒๒ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจการขายยา ต้อง
คำพิพากษาให้ลงโทษโดยบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบ
อนุญาตมีอำนาจพักใบอนุญาตสำหรับผู้รับได้ เป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปี

แต่ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจการขายยาฝ่าฝืนมาตรา ๑๕
ต้องคำพิพากษาลงโทษตามความในมาตรา ๑๐ ให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาต
เด็ดทันทีและสั่งงดการออกใบอนุญาตแก่บุคคลนั้นไม่เกินสามปี

มาตรา ๒๓ ผู้รับใบอนุญาตคนใดถูกพักหรือเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ถ้า
เห็นว่ายาใด ๆ ของตนเป็นของเสียง่าย หรือถ้าหม่องซาใจจะเป็นการเสีย
ความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับกำไรของเขา หรือไม่ประสงค์จะประกอบ
ธุรกิจการขายยาต่อไป จะร้องต่อเจ้าพนักงานออกใบอนุญาตให้จำหน่ายยานั้นๆ
เสียก็ได้ และเมื่อได้อนุญาตแล้วให้เจ้าพนักงานเป็นผู้ควบคุมการจำหน่ายนั้นๆ
ตามระเบียบที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๔ ผู้ใดประกอบธุรกิจการขายยาโดยมิได้รับใบอนุญาต อัน
เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๘ หรือขายยาอันตราโดยไม่มีฉลากตามมาตรา ๑๑
ผู้หนึ่งมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕ ผู้ใดประกอบธุรกิจการขายยา ภายหลังที่ใบอนุญาต
ประกอบธุรกิจการขายยาของตนระวางด้วยแล้ว ผู้หนึ่งมีความผิดต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๖ ผู้ใดประกอบธุรกิจการขายยา ภายหลังจากใบอนุญาตประกอบธุรกิจการขายยาของตนถูกพักแล้ว ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๗ ผู้ใดประกอบธุรกิจการขายยา ภายหลังจากใบอนุญาตประกอบธุรกิจการขายยาของตนถูกเพิกถอนแล้ว ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๘ ผู้ใดประกอบธุรกิจการขายยานอวดถ่านกั ซึ่งปรากฏไว้ในใบอนุญาตโดยฝ่าฝืนมาตรา ๓๐ ผู้ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๙ ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจการขายยาคนใด ไม่แสดงใบอนุญาตตามมาตรา ๓๑ หรือไม่แสดงสัมคมบัญชี หรือยาซึ่งเจ้าพนักงานเรียกเพื่อตรวจตามมาตรา ๒๐ ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๓๐ ผู้ใดทำการขายยาปลอมโดยฝ่าฝืนมาตรา ๓๕ ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๑ ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ลงโทษตามความในมาตรา ๓๐ ถ้าเป็นคนต่างด้าว ให้เจ้าพนักงานเนรเทศออกไปเสียจากราชอาณาจักร

มาตรา ๓๒ ผู้ใดทำการขายยาอันตรายโดยฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๓๓ ผู้ใดแจ้งความบอกขายยาโดยฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๗ แสดงมาตรา ๑๘ ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔ ผู้ใดฝ่าฝืนบทหนึ่งบทใดแห่งกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ผู้ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๕ ผู้ใดกระทำความผิดที่ควรระวางโทษตามพระราชบัญญัติ
เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดสามปี กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติ
นอก

(๑) ถ้าโทษซึ่งกำหนดไว้สำหรับ ความผิดที่กระทำความผิดหลัง เป็นโทษ
ปรับ ให้วางโทษทัณฑ์

(๒) ถ้าโทษซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดที่กระทำความผิดหลัง เป็นโทษจำ
คุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ ให้วางโทษทั้งจำทั้งปรับ

๑๑.๕๕ น.

พระยาบวรวิเศษราชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติการชยา พุทธศักราช ๒๔๖๒
ขอประทานโทษ ก่อนที่จะเสนอหลักการและเหตุผล ขอประทานแก้ไขความ
บางตอนเพราะในต้นฉบับมีคำผิดเกิดขึ้นและตกหล่นอยู่บ้างเล็กน้อย ขอประทาน
เสนอขอแก้ไขก่อน ในมาตรา ๑๖ หน้า ๕ บรรทัดที่ ๔ โปรดแก้คำห้อย
ท้ายการให้ชยาใต้อาเป็น “ปรับ” หรือ “พิฆาต” โปรดเติมคำว่า
“ยา” หน้าคำว่า “ปรับ” อันได้ความว่าการให้ชยาใต้อาเป็นยา “ปรับ”
หรือ “พิฆาต” คือไปในหน้า ๕ มาตรา ๑๖ บรรทัดที่ ๔ และออกตอนหนึ่งคือ
ในมาตรา ๑๖ บรรทัดที่ ๒ ของมาตราหน้าว่า “ประกอบธุรกิจการชยา
ในการแจ้งความนั้น” โปรดแก้คำว่า “การแจ้งความนั้น” ออก เพราะคำ
ซ้ำกัน เมื่อแก้แล้วเจ้าขอเสนอหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติ
นี้คือไป ทดถกการของร่างพระราชบัญญัติ เพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติ
ควบคุมการชยาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น.....

นายสาร กิตินพกา (พังกา) : ที่ท่านรัฐมนตรีสาธารณสุข
บอกมาให้แก้กัน สมารถยังไม่ได้แก้แล้วยังไม่ทราบ เพราะฉะนั้นขอให้แก้เสีย
ก่อน

ประธานสภาผู้แทน : ให้เสวยการอ่าน

เสวยการรัฐสภา : กระผมขอเรียนแจ้งความที่ท่านรัฐมนตรีขอ
แก้คืน โปรดกรุณาหน้า ๕ ของบรรทัดที่ ๕ บรรทัด ๒ คำว่า "การให้ช้อยา
ได้อาเป็นปราบ" รัฐมนตรีขอแก้เป็นคำ "เป็นยาปราบ" ในหน้าเดียวกัน
มาตรา ๑๑ บรรทัดที่ ๒ ของมาตราหนึ่ง คำที่ชื่อว่า "ในการแจ้งความนั้น"
ท่านรัฐมนตรีขอตัดคำว่า "ในการแจ้งความนั้น" ออก เพราะความซ้ำกัน

พระยาปริยัติเวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข
สุข : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโดยมีหลักการดังต่อไปนี้คือ เพื่อ
ปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการขายยาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เหตุผลโดยที่
ปรากฏว่ามีผู้ทุจริตทำยาปลอมขึ้นขายแก่ประชาชน เป็นเหตุให้ประชาชน
ผู้ซื้อยาปลอมไปใช้ไม่ได้รับผลจากการ ใช้นั้นตามทศควรจะได้ และการใช้
ยาปลอมเป็นการทำลายสวัสดิภาพของประชาชนโดยทั่วไป พระราชบัญญัติ
ควบคุมการขายยาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ยังไม่สมบูรณ์ดังที่ควรควรขายยาปลอม
ได้ และมีบทบังคับอื่น ๆ ที่ควรได้รับแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึง
ควรปรับปรุงพระราชบัญญัติควบคุมการขายยาใหม่ดังร่างที่เสนอมา นอก
จากนั้นข้าพเจ้าขอประทานแจ้งเพิ่มเติมหนึ่งข้อ คือว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับ
การควบคุมการขายยานันทานตามหลักสภาวะผู้แทนนครต่อวัด คือคุณใหญ่
คือคุณโต ได้เสนอเข้ามาเมื่อปีที่แล้ว และรัฐบาลก็ได้ตราที่จะแก้ไขพระราช
บัญญัติเดิมอย่างแล้วเหมือนกัน จึงได้ขอรับร่างตามหลักสภาวะผู้แทนนั้นมา
รวมกันกับร่างของรัฐบาล ซึ่งได้นำมาตรวจกันแล้วก็ได้เสนอมาดังร่างที่เสนอ
มาดังนี้

๑๑.๕๖ 14:

นายเทียม ไชยนันทน์ (ตาท) : ข้าพเจ้าได้คัดค้านแห่งร่าง
พระราชบัญญัติควบคุมการขายยาและตัวร่างพระราชบัญญัติ ควบคุม การขาย
ยาแล้ว รู้สึกว่าพระราชบัญญัติควบคุมการขายยาฉบับร่างซึ่งรัฐบาลเสนอ

X *
 วนมาน ออกจะเป็นการทารุณแก่ผู้ประกอบกรขายยาอย่างมาก จึงอยู่รัฐบาล
 ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยในข้อที่ว่าเราควรระควบคุมการขายยาปลอมไว้บ้าง แต่นั้น
 เราควรระวังให้เฉพาะการขายยาปลอม แต่การหาเป็นดังนั้นไม่ ท่านรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการสาธารณสุขก็เห็นอย่างพระราชบัญญัติเข้ามาใหม่ ก็มี
 การควบคุมควบคุมการ ขายยามากเกินความจำเป็นการไปจับกตลย จะเป็นผลร้าย
 แก่ประชาชนมากกว่าที่จะเป็นคุณประโยชน์แก่ประชาชน คือมีข้อความหลาย
 ประการซึ่งข้าพเจ้าได้อ่านแต่ได้เห็นว่า ทางการก็จะมุ่งไปในการผูกขาดคัดคณ
 การขายยาให้แก่พวกหมอชั้นสูง ๆ แต่พวกขายยาตามชนบทไม่ค่อยมีโอกาส
 ขายเลย ไม่ค่อยคุ้นเคยแต่การรักษาก็ควบคุม มีแต่หมอสูง ๆ แต่
 พวกหมอชั้นต่ำแต่ไม่ให้มีการรักษาพยาบาล คงจะเห็นว่าผู้ทพอจะรักษา
 พยาบาลก็ได้วางกำหนดเงื่อนไขไว้มาก จนดกกับเมื่อเร็ว ๆ นี้มีการสอบกัน
 ๑๐ กว่าคน ได้เพียงไม่กี่คน ผลที่สุดการใช้จ่ายก็ไม่ได้ผล รัฐบาลเองก็
 ไม่เพิกการขายยาให้ไปตามตำบลตามทราฐฐรต้องการ ไม่ค่อยคุ้นเคย ยา
 ตำราหลวงรัฐบาลก็ยังไปให้ตามตำบลชนบทต่างๆ ไม่ได้ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ผู้
 แทนก็เห็นแต่ด้วยว่ายาตำราหลวงรัฐบาลไม่ค่อยมีตามตำบล ส่วนร้านขาย
 ยาที่มีตามจังหวัดตามพระราชบัญญัติรัฐบาลเขียนกฎหมายควบคุม ได้ว่าคือ
 ไปจะขายได้ คือมีความมุ่งหมายคล้ายๆว่าจะขายได้เฉพาะหมอหรือเป็นแพทย์
 แขนปล้ำบุบชั้น ๓ ชั้น ๒ เป็นส่วนใหญ่ ถ้าหากความร้ายเหล่านี้พอแล้วจะคง
 ออกไม่ได้ เมื่อคงออกไม่ได้แล้ว พวกที่ตั้งอยู่แถวผูกขาดการขายตามชอบใจ
 ในราคาสูงก็ตั้งแต่ คือไม่คำนึงถึง เป็นการควบคุมให้แก่ผู้ประกอบกร
 ขายยาที่มเกล่นหาตามความขายได้ตามชอบใจ กำหนดราคาเอาตามชอบใจ
 เช่นอย่างนี้ คือว่าให้รัฐมนตรีว่าการความมาตรา ๖ ว่า "ให้รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงการสาธารณสุขมีอำนาจการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
 ออกกฎกระทรวงเพิกการตั้งข้อบังคับ

(๑) ว่าจะระเบียบการขอและการออกใบอนุญาต และกำหนดคุณสมบัติของบุคคลซึ่งพึงได้รับใบอนุญาต

(๒) กำหนดเงื่อนไข..... อะไรต่ออะไรต่างๆ ผลที่สุดการเป็นว่าทำนรัฐมีนครว่าการกระทรวงการสาธารณสุขขอออกกฎกระทรวงวางเงื่อนไข ว่าจะระเบียบขออนุญาตนั้นไม่สามารถที่จะมาขออนุญาตได้ เช่นเดียวกับพวกโรคติดต่อซึ่งไม่มีทางที่จะขออนุญาตได้โดยง่าย คือจำนวน ๓๐๐ ได้ ๕-๕ คน ซึ่งปรากฏการณ์มาแล้ว เพราะว่าการควบคุมกิจการนี้พวกหมกมีความรู้สูง ๆ พวกความรู้สูง ๆ ก็ผลิตให้ไม่ได้ ขอนข้าพเจ้าเองไม่อยากจะให้อานาจที่จะให้อานาจที่ควาไว้ในกฎหมายจะมีกำหนดอย่างไรบ้าง.....

ประธานสภาผู้แทน : นั้นเป็นควมทั้งหมด เราพูดในหลักการแต่ปฏิบัติได้

นายเทียม ไชยนิรันทน (ตาด) : จริง แต่ว่าควมมันไม่เหมาะ เพราะฉะนั้นไม่ควรจะรับหลักการจึงจะใคร่แรงขอยังประกอบไปด้วย ไม่ใช่พูดเฉพาะหลักการแต่ไม่เอาควมประกอบ เพราะควมมันอยู่ในหลักการนั้นด้วย

ทันข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากว่าจะควบคุมการขายยาปลอมแล้ว รัฐบาลก็ควรที่จะเสนอมานในแบบนั้นคือควบคุมการผลิตยา อย่างเช่นวิทยาศาสตร์หรือห้างขายยาบุญมีอะไรเหล่านี้ เมื่อเราจะควบคุมก็ควบคุมว่ายาที่ทานผลิตภัณฑ์นั้นท่านจะผลิตอะไรบ้างต้องมาขออนุญาตรัฐบาล ขออนุญาตรัฐมีนครว่าการกระทรวงการสาธารณสุขเสียก่อน แล้วรัฐบาลก็พิจารณาว่าทำได้ ไหม อย่างไร เมื่อเราทำได้ก็ปล่อยให้เขาขายได้ แต่เราควบคุมร้านค้าเสียซึ่งไม่เป็นการสมควร เราควรจะมาควบคุมการผลิตมากกว่า ให้เขาผลิตยาให้ถูกต้องตามส่วนให้เหมาะแก่โรค เมื่อควบคุมแล้วการขายก็ขายตามตำบลได้ ทันเราควบคุมการขายก็ขายตามตำบลไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่คุณภาพของยานั้นเป็นของที่ดี เป็นยาที่มีคุณภาพที่ดี เช่นยาของวิทยาศาสตร์หรือยานางอย่างอย่างหนักขายไม่ได้เสียแต่เดอน

เกี่ยวกับการบ้านเช่นยาควินิน แอสไปริน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าการควบคุม
 คุมจริงๆ แล้วควรจะควบคุมการผลิตกันต่อคิดว่าเราจะมาควบคุมการขายหรือ
 ร้านขาย อย่างการขายหรือร้านขายนี้ เราจะกำหนดแต่เพียงเล็กน้อยเป็นการ
 เพียงพอ ทนตำหรับยาปลอมเท่าที่เห็นขอเข้ามาหนึ่งกำกวมช้อยมาก ยาปลอม
 หมายถึงยาที่ปน จะเขาเกินๆ ยาปลอมหรือไม่ ไม่มีข้อแม้ข้อไขใจว่า จะเขา
 เกินตัวอย่างไรบ้าง

อีกอย่างหนึ่งการแจ้งความขาย ทางนักจะควบคุมจำกัดเกินไป ผลที่สุดคน
 ทนยาดี ร้านที่ขายก็เลิกเลยประกาศขายไม่ได้ ราษฎรของเรากันหนึ่งข้อ
 กิ่งน้อยไป เพราะฉะนั้นการที่ไม่มีการประกาศขายกันให้มากไปแล้ว เขาก็
 ยังไม่รู้อีกอย่างพวกเขา ข้าพเจ้าหรือสมาชิกจะรู้ ว่ายาที่คุมหรือไม่ แต่ราษฎร
 ไม่รู้จะทราบจากไหน ประชาชนก็ได้ทราบจากการประกาศขาย ทนการควบคุม
 ห้ามการกระจายเสียงแล้ว การโฆษณาโค้กจะต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาต อย่าง
 แทนดพุ่มมีร้านขายยาอยู่บ้าง ทนโฆษณาอาศัยถนัดคงไม่ได้ จะให้ถนัด
 ออกโฆษณาไม่ได้ คงตัวเอง อย่างนักจะหนักเกินไป และการโฆษณาด้วย
 เครื่องกระจายเสียงก็เป็นอันว่าตามมาตรา ๓๗ ห้ามหมด ห้ามด้วยประการใดๆ
 นอกจากด้วยหนังสือ หรือภาพ หรือภาพยนตร์ จากเวลา จากการแต่ง และ
 อีกอย่างหนึ่งการให้อำนาจตรวจข้อหนักเกินไป ให้อำนาจเจ้าพนักงาน
 ไปยึดยาเขา บางทีอย่างตำรวจผู้จังหวัด บางทีไม่ทราบแน่ชัดว่าจะ
 ยาปลอมหรือไม่ปลอมให้อำนาจมากเกินไป อาจจะไปยึดมาได้ และยึด
 วางโทษแรงเกินไป ซึ่งกฎหมายเขาไม่วางถึงขนาดนี้ มีการยึดใบอนุญาต
 บ้าง ทำให้เกิดการเคียดขื่นเสียหลายแก่ผู้ประกอบการขายยา ไม่ใช่พวก
 ปรีเยญา พวกปรีเยญาพบกับเจ้าพนักงานที่จะยึดได้ โดยมากเป็นเจ้าพนักงาน
 ตำรวจหรือหมอกพอจะพูดกันได้ พวกนี้จะไปพูดกันยาก เป็นการให้
 อำนาจมากเกินไป ทั้งเรื่องขายยา ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะให้กระทรวง

ตำรวจนครบาลพยายามกระจายการขยายไปตามตำบลต่าง ๆ เมื่อตำรวจนครบาล
ทำไม่ค่อยได้ ไม่ค่อยได้ผลก็โยนไปว่าทางจังหวัดไม่ขอเบิกมา ทั้ง ๆ ที่
ทางตำรวจนครบาลจังหวัดก็ไม่ค่อยขอเบิก เพราะเรื่องเกี่ยวกับหนังสือรับ
กองตามกันก็เลยไม่เบิกไป เมื่อเป็นเช่นนี้ทางราษฎรก็ไม่รู้จะไปขอที่ไหน
นอกจากตามร้านขายยา ร้านขายยาที่ถูกรวบรวมบัญชีควบคุม ซึ่งราษฎร
ก็ไม่ได้มีความสะดวกตามสมควร ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นการหนักไป ผู้พระ
ราชบัญญัติก็ทำไม่ได้ ถ้าจะควบคุมเฉพาะยาปลอมก็อาจบังคับได้เฉพาะยา
ปลอมอย่างเดียว ก็จะเป็นการเหมาะสม สำหรับอันนี้มากเกินไป ข้าพเจ้าจึง
ไม่เห็นด้วย

ร้อยโท จารุบุตร เรืองสุวรรณ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอขอให้ลงมติ

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าขอให้เปิดอภิปราย
ต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติ และมีผู้เสนอให้เปิด
อภิปรายต่อไป ผู้ใดเห็นว่าควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้ไปประชุมกัน

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรลงมติได้แล้ว ไปประชุมกัน
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าอภิปรายต่อไป

๑๒.๐๑ น.

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าขอให้อภิปรายต่อไป
ไปไม่ว่าจะคิดกันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ข้าพเจ้ามีความสงสัย มี

ความน้อยจึงทำให้เกิดความขงใจ ความขงใจนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงการต่างประเทศผู้ช่วยฯ ให้ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ส่วนเข้าใจดังกล่าวจะเห็น
 คติตามร่างพระราชบัญญัติฉบับ ข้าพเจ้าตั้งชื่อตามพระราชบัญญัติฉบับนี้คือ
 ตามที่ข้าพเจ้ายกไปโฆษณาตามท้องถนนที่ขายยาไอทแทบจะแตก ข้าพเจ้า
 ตั้งชื่อจากนั้นแต่มีคนขายหรือรับประทานแล้วไม่หายอย่างนั้นหรือ แต่ว่า
 ประชาชนที่ได้ออกไปใช้ ยาไอทแก้ปวดหัว พอรับประทานไปแล้วใช้ปวดหัวก็
 หาย แต่เขายังไม่หายยังมีชีวิตอยู่ ๗๐-๘๐ แล้วเรายังขาดใจออกไปกินยา
 คนอื่นไม่หาย กินยาอะไรก็ไม่หาย ไปซื้อหมอยาหรือผู้ยาคิดใช้หรือเคี้ยวหาย
 ปวด ราษฎรมันหม่อมหม่อมเป็นอย่างยิ่ง แล้วแต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ออก
 ไปแล้วก็คิดยาพวกนั้นออกไปหมด ราษฎรไม่คิดที่จะพาไปซื้อหมอยาหรือ
 ไม่หาย ทำงานไม่ได้ ถึงถูกเกี่ยวขงกับทำไม่ได้ ถึงถูกเขาราษฎรจะต้องเป็น
 ไร่หรือมีผู้แทนต้องเอาไปแจก เพราะฉะนั้นขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การต่างประเทศผู้ช่วยฯ ทักต่อว่ายาไอท ยาคิดใช้ ถ้าต่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ไป
 แล้วขายไม่ได้ ไร่หรือไม่ เพราะฉะนั้นไม่อยู่ในคำหรือพารามาโคเนีย

๑๒.๐๓ ๓.

พระยาภิรมย์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : ตามที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรขงใจ และมีสมาชิกบางท่านได้คัดค้าน
 ร่างพระราชบัญญัติ โดยไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าขอประทานขงแก่เพื่อความเข้าใจ
 ของท่านจะได้ดียิ่งขึ้น ถ้าหากท่านผู้แทนคนแรกท่านกล่าวถึงเรื่องว่าพระราช
 บัญญัติฉบับนี้จะประโยชน์เฉพาะพวกหมอยาซึ่ง ๆ จะขายยาได้ สำหรับ
 คนอื่นขายไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าเขาได้คิด เพราะร่างพระราชบัญญัติ
 กำหนดการขายยาไม่ได้ทั้งกับพระราชบัญญัติเก่า ถ้าหากแต่อย่างเดียวกับ
 กัน ไม่ใช่ให้พวกหมอยาคนเดียว ท่านถามว่าร่างนี้ ไม่ได้บอก
 ใจเลยว่ามีหมายขงอย่างนั้นแต่ที่กระทรวงสาธารณสุขขงประเภทหนึ่ง ขงขงประเภท
 หนึ่งแยกออกอีกขงหนึ่งไม่บอกขงขงขงขงขงขงขงขงขงขงขงขงขงขงขง เพราะฉะนั้น

ข้าพเจ้าขอให้ท่านเข้าใจเสียใหม่ ^๑ อ้อ ก่อนหนึ่งท่านบอกว่าจะการวาง
 ระเบียบ ให้เป็นกฎกระทรวงวางไว้ให้อำนาจมากเกินไป ^๒ ถ้าท่านจะควบคุม
 กระทรวง ในกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติเก่าก็มีความเช่นเดียวกัน มดถอย
 คำที่แก้ไขเป็นคำต้องคำ นอกจากนั้นอำนาจที่ ^๓ ให้กฎกระทรวง ถ้าท่านดูพระ
 ราชบัญญัติเก่าแต่ละใหม่แล้ว ^๔ อะไรที่มีมากไปกว่าเก่า ^๕ อ้อ ก่อนหนึ่งท่านบอก
 ท่านอยากให้เกิดความยุติธรรม ^๖ ไม่ใช่ควบคุมแต่การจำหน่าย พระราชบัญญัติ
 ใหม่ ^๗ ควบคุมการผลิตด้วย ^๘ และการจำหน่ายก็ควบคุมเหมือนกัน ^๙ แต่การควบคุม
 การจำหน่ายที่จะมากไปกว่าพระราชบัญญัติเก่าก็มีบ้างเล็กน้อย ^{๑๐} มีอยู่
 หนึ่งท่านกล่าวมานั้นเป็นความจริง ^{๑๑} คือว่าระควบคุมของที่ได้ใหม่ ^{๑๒} ราษฎร
 มากพอแก่ความต้องการของประชาชนแล้ว ^{๑๓} รัฐมนตรีก็มีอำนาจที่จะงดการ
 อนุญาตได้ชั่วคราวหนึ่งไม่เกิน ๓ ปี ^{๑๔} เมื่อถึงกำหนด ๑ ปีแล้ว ^{๑๕} เห็นจำนวน
 พลเมืองเพิ่มขึ้น ^{๑๖} ราษฎรชาน้อยถึงจะอนุญาตต่อไป ^{๑๗} ก็จะให้ตนเห็น
 ว่าราษฎรชาน้อยในท้องที่นั้นมากพอแก่ประชาชนแล้ว ^{๑๘} ไม่ใช่เห็นว่าชอบ
 ก็จะไม่อนุญาตก็ไม่อนุญาต ^{๑๙} ไม่ใช่เช่นนั้น ^{๒๐} ในเรื่องการประกาศขายยา ท่าน
 บอกว่าห้ามการประกาศหมด ^{๒๑} ท่านเข้าใจผิด ^{๒๒} ไม่ใช่ห้าม ^{๒๓} ประกาศได้แต่เงื่อนไข
 ไรบางอย่างมีอยู่หนึ่ง ^{๒๔} การประกาศขายโฆษณาทางกระจายเสียง ^{๒๕} ท่านจะ
 ประกาศโฆษณาด้วยวาจาได้ ^{๒๖} ท่านโฆษณาในหนังสือพิมพ์ได้ ^{๒๗} ในเอกสารการ
 แพทย์ก็ได้ ^{๒๘} ไม่ได้ห้าม ^{๒๙} ไม่ใช่ห้ามเสียเลย ^{๓๐} ในเรื่องการขียนักไม้ได้ทางอะไร
 ไปกว่าเก่า ^{๓๑} เก่ามีอำนาจให้ขียนัก ^{๓๒} อย่างพระราชบัญญัติใหม่นักเหมือนนัก ^{๓๓} ที่
 ตามข้อของใจของท่านสมาชิกอีกท่านหนึ่ง ^{๓๔} ท่านข้อใจเรื่องยาได้ ^{๓๕} ยาคิดใช้
 จะขายไม่ได้ ^{๓๖} ไม่ใช่เช่นนั้น ^{๓๗} ขายได้ ^{๓๘} เมื่อใครขายอะไรยกขายได้ ^{๓๙} จะอธิบาย
 คำว่ายาให้ชัดแจ่มขึ้น ^{๔๐} เดิมนั้นคำว่ายาที่จะอธิบายนั้นเป็นยาตามคำราวฟารมา
 โคเบีย ^{๔๑} หรือตำราอะไรก็ตามทำความตกลงเป็นยาได้ก็ขายได้ ^{๔๒} โฆษณาก็ได้
 ตามเงื่อนไขเช่นนั้น ^{๔๓} ไม่ใช่เอาไปขายไม่ได้หรือโฆษณาไม่ได้ ^{๔๔} และตามที่ท่าน
 พูดแทนการที่จะหาตัว ^{๔๕} หลุดลงหมดไป ^{๔๖} หมายถึงพระราชบัญญัติห้ามไม่ได้

เขาขาย ไม่ใช่เช่นนั้น ก็ขายได้และเมื่อได้อนุญาตอย่างที่เป็นอยู่ ทุกฉันทมนต์
 การควบคุมเพิ่มขึ้น ในเรื่องการผลิตของช้อนผูกต เมื่อก่อนนี้ใคร ๆ ทำ
 ชะโรइनไม่มีการอนุญาตเลย เมื่อก่อนนี้ใคร ๆ ทำชะโรइनโดยไม่มีการอนุญาต
 ชะโรइनเลย การผลิตถ้าหากว่าทำขายไม่คุ้มต้นทุนขายแก่ประชาชน นอกจาก
 นกเพิ่มคือเรื่องยาปลอม ท่านบอกอย่าปลอม หมายถึงความจำอย่างไรเป็น
 ปลอม ถ้าท่านได้อ่านในคัมภีร์ได้บอกแล้วว่าจะไร้เรียกอย่าปลอม ใน
 มาตรา ๑๑ ก็ได้ออกไว้แล้วว่าผู้ใดกระทำความผิดไปนกกตอขาย ให้ขายยาปลอม
 คุ้มช้อแจกให้ว่าชะโรइनบ้าง แต่ช้อดอย่างหนึ่ง ในเรื่องนั้นช้อปลอกช้ออน
 ชาติจากเราใจว่าท่านจะไปปฏิบัติได้ในชนกรรมจักรวาล นี่เป็นเหตุรับ
 หลักการระดมควรปรับปรุงใหม่ เรื่องหลักการของพระวชิรญาณมุนีท่าน
 เห็นว่าควรระดมปรับปรุงให้ดีขึ้นเป็นประโยชน์แก่ประชาชนยิ่งขึ้นแล้ว ขวพเจ้า
 ก็ขอให้ท่านรับหลักการ แล้วส่วนเหล่านั้นเราอาจจะปฏิบัติแก้ไขด้วยความ
 เล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ ในชนกรรมจักรวาลอีกชนหนึ่ง

๑๒ ๐๕ ๒.

นายบุญมี ปารมวงศ์ (ลพบุรี) : ถึงแม้ว่าเราจะเป็นคนหนึ่งที่ได้
 ทำกรรมช้อยอยู่ในขณะนั้นก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็เป็นหนึ่งในสี่ภาพขณะบุคคล
 ในการที่จะประกอบอาชีพนั้น ๆ เช่นเมื่อก่อนท่านรัฐมนตรี ได้แสดงว่าถ้าใครไม่
 อนุญาตของประชาชนแล้วจะมี โหม้ใบอนุญาตช้อยกันนั้น ข้าพเจ้าจึงสงสัยนัก
 ว่าเขาหักชะโรइनบ้างได้บอกว่าจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้า
 มีความคิดอยู่ว่าถ้าผู้ใดเขาจะกระทำกรใด ๆ ด้วยความสุจริตใจแล้ว และ
 เมื่อเขาอนุญาตแล้วแต่มีคุณเต็มปดตามพระราชบัญญัติการขายยาแล้ว เหตุ
 ในนี้จะตั้งไม่อนุญาตแก่เขา เมื่อไม่อนุญาตเช่นนี้จะมีกรวางเทศนแล้วจะ
 เซงดถน พระวชิรญาณมุนีก็คัดอย่างหนึ่งก็แยกอาจจะเป็นบุคคลของ
 ครอบพรชนในภาคช้อยไปข้างหน้า เพราะว่าอาชีพนั้น ๆ เช่นนี้ ใครไปอนุญาต
 ก็หรือมีคุณเต็มปดอย่างอนาค เขมั่งช้อยชะโรइनของเขาได้ แต่
 นเมื่อเขาไม่ช้อยคุณเต็มปดแล้ว โหม้จะไปทำหรือ ถ้าไม่ทำเช่นนั้นจะ

ไม่เป็นการคัดค้านภาพของประชาชนไม่หรือ นี่ข้าพเจ้าขอใจ ถิ่นทานรัฐ-
มนตรีได้กรุณาแจ้งข้อนี้ให้แล้ว ข้าพเจ้าก็ยินดีและพร้อมที่จะรับหลักการ

๑๒.๑๑ 11.

พระยาภิรมย์ภักดี เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : ตามที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องข้องใจในเรื่องการกำหนดจำนวนร้าน
ขายยาว่าห้ามขาดแล้วจะไม่อนุญาต เกรงจะเกิดการคอรัปชั่นขึ้น
ข้าพเจ้าขอประทานรับแจ้งว่าในเรื่องจำนวนร้านขายยานั้น ตามหลักการเราถือ
ว่าร้านขายยาไม่ใช่ร้านค้าขายทั่วไป ยาเป็นของที่จะรักษามานับโรคภัยไข้
เจ็บ ถ้าหากว่ายานั้นเป็นอันตรายนอกจากนี้คนที่ขายนั้นอาจจะคงชีวิตได้
เพราะฉะนั้นจึงต้องระมัดระวังต่างกับร้านค้าขายธรรมดาอันนี้คือ และ
ความปกติในต่างประเทศหรือที่ไหน ๆ ก็ดี ผู้ที่จะขายยาได้นั้น เขาให้เฉพาะผู้
ที่ได้นับการศึกษามาแล้ว หรือเป็นเภสัชกรเท่านั้นที่จะตั้งร้านขายยาได้ แต่ใน
เมืองไทยเราเห็นว่าเราจึงไม่มีผู้ที่มีความรู้ อย่างว่านั้น เราจึงได้เปิดให้ แม้ผู้
ที่ไม่มีความรู้ ก็อาจจะขอขออนุญาตขายได้ ทั้งนี้บางแห่งปรากฏว่าจำนวนร้าน
ขายยานั้น เคียงวันมากจนเกินไป จนกลายเป็นการแข่งขันกันเอง และมีผู้ท้วง
โอดว่าดีจะหากำไรเพื่อการค้า ก็มีกรทำยานให้เสื่อมคุณภาพลงไป เพื่อจะ
ได้ขายได้ถูก เป็นการแข่งขันกันอีกแห่งหนึ่ง เหล่านี้ก็เป็นกรทำให้ประโยชน์
ของยานั้นที่จะได้แก่คนไข้คนเจ็บกลับกลายเป็นอันตรายไป

และอีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากขอเสนอให้ท่านทราบว่า ชาวต่างประเทศ
ที่เข้ามาในเมืองไทยนั้น เขาบอกว่าเมืองไทยนั้นที่มากที่สุดก็คือร้าน
ขายยาจะถล่มมามากที่สุด และถล่มมามาก ๆ อีก ๗-๑๐ อย่าง ซึ่งส่วนร้านขาย
ยาในต่างประเทศถ้าเทียบดูแล้วยังไม่มากเหมือนอย่างกับเมืองไทย ซึ่ง
เหมือนว่าขายยาหาว่า ถ้ากับข้างถนนก็ตั้งจะมี สิ่งที่น่าที่เขาน่าจะควรไม่พอ
ใจ จึงได้ตั้งกระทู้ถามว่า เมื่อไรจะปรายร้านขายยาข้างถนนนี้ให้หมดไป ท่าน

ก่อกองการจะให้ควบคุมอยู่แต่ เพราะฉะนั้นเราจึงกำหนดไว้ว่า ที่เดิมมาก
 เกินไปแล้ว ก็อาจจะไม่อนุญาตให้ แต่การที่จะไม่อนุญาตนั้นก็ไม่ใช่ว่าแต่
 ผู้อนุญาต จะไม่อนุญาตหรือว่าจะอนุญาตก็จะต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา
 ว่าความนั้นพอแล้ว งดการอนุญาต เช่นนี้ไม่มีใครมาขอได้ ไม่มีการทำ
 ได้นอกเหนือ ไม่ใช่ว่าประกาศแล้วตัวต่อไป ประกาศโดยมีหลักฐานใน
 ราชกิจจานุเบกษา ซึ่งข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าเป็นการรัดกุมดี และเป็นการ
 ควบคุมอยู่ในตัว และก็มีกำหนดว่าถ้าหากว่ามีพอแล้ว อีก ๓ ปีก็นับ
 อนุญาตให้ออกได้ แต่นักแก้ไขหลักการใหญ่อะไรก็ นึกแต่แต่แต่ ถ้าสัก
 ไม่เห็นด้วยว่าไม่ต้องควบคุมขายมีสิทธิขอได้ก็อนุญาตไป ก็เป็นเรื่องที่
 ธรรมดาการจะพิจารณาออกก็ ไม่ใช่หลักการสำคัญ

๑๒.๑๕ น.

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (ศรีระเกษ) : ข้าพเจ้าได้ฟังการแจ้ง
 ของท่านรัฐมนตรีผู้ เสนอว่าพระราชนิพนธ์ควบคุมการค้าขายยาน กร สักเห็น
 ค่อนข้างเหมือนกัน แต่ว่าสำหรับท้าวห้างร้านขายยาอยู่ในพระนครเท่านั้นจะพอ
 มากนักอย่างทั่วราชอาณาจักรเขาว่าเหมือนกันขายขนม สำหรับพระนครหรือ
 หัวเมืองใหญ่ ๆ นั้น ข้าพเจ้าไม่สนใจ แต่สำหรับหัวเมืองเล็ก ๆ หรือภูมิภาค
 หรือตามอำเภอ หมู่บ้านนั้น มันอยู่ห่างไกลจากร้านขายยา ถ้าเกิดโรคภัยไข้
 เจ็บช่น โดยเฉพาะก็จะออกไปซื้อจากสถานที่ขายยา หรือผู้ค้าของเทศบาต
 มันก็ไม่มี เพราะอยู่ห่างเป็นจำนวนหลายร้อยหลายพันเส้น เท่าที่เขาได้ยา
 บรรเทาต่าง ๆ ก็โดยผู้ เคนตาคูของห้างร้านใดร้านหนึ่ง ซึ่งออกไปโฆษณา
 โดยเครื่องขายยาตั้งกตามหรือขึ้นโคกก็ตาม เขาก็นำยาไปค้อย อย่างสม่ำเสมอ
 ผู้หนึ่งว่ายาแก้หรือยาหายไฉ มันก็ค้อยเช่นกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 ของใจอยู่นี้ ก็หมายความว่าถ้าหากว่ามีการควบคุมการค้าขายยาออกมาแล้วคง
 มาตรา ๙ โคกต่างไว้ว่า “ใบอนุญาตประกอบธุรกิจการค้าขายยาออกให้ได้
 เฉพาะแก่บุคคลซึ่งมีสถานขายยาที่เป็นหลักแหล่ง และให้แบ่งเป็น ๓ ประเภท.”

นายเจ้าชองใจนึก ^๑ จะออกใบอนุญาตให้เฉพาะผู้ ^๒ ทมวานขายยาเท่านั้น ส่วน ^๓ ผู้ ^๔ ที่ออกเดินตลาดตามหมู่บ้านไม่ได้ เพราะพระราชบัญญัติฉบับนั้นควบคุมอยู่ ^๕ เมื่อออกไปไม่ได้แล้ว ^๖ ผู้ ^๗ ที่ป่วยไข้อยู่ห่างไกลจากบ้านขายยาที่ไม่สามารถเดิน ^๘ มาซื้อขายได้ทันเวลาเกี่ยวกับโรคที่เกิดขึ้น ^๙ ข้าพเจ้าหวังแต่ของใจในเรื่องนี้ จึง ^{๑๐} อยากจะเรียนถามท่านว่าผู้ ^{๑๑} ทมวานขายยาจะออกใบอนุญาตให้ ^{๑๒} แต่ผู้ ^{๑๓} เดินไชยณาขายยาตามหมู่บ้านไม่ได้ ^{๑๔} ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นภัยมาก ^{๑๕} ข้าพเจ้าจึง ^{๑๖} ขอเรียนถามท่านว่าพระราชบัญญัตินี้จะออกใบอนุญาตแก่ผู้ ^{๑๗} ที่เดินขายยาทั่วทุก ^{๑๘} หนทุกแห่งจะได้หรือไม่

๑๒.๑๘ น.

พระยาบรรณการ ^๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข
สุข : ตามข้อของใจของท่านสมาชิกผู้ ^๒ มเกียรตินี้ ^๓ ข้าพเจ้าขอให้ท่านดู ^๔ มาตรา ๗ ในบทห้ามไว้ ^๕ แล้วในวรรค ๒ ^๖ ที่บอกว่า “ใบอนุญาตประจำตัว ^๗ ข้าราชการขายยาที่เจ้าพนักงานได้ ^๘ ออกให้แก่บุคคลใด ^๙ ย่อมคุ้มครอง ^{๑๐} หรือ ^{๑๑} คุ้มครอง ^{๑๒} ในราชการขายยาของผู้รับ ^{๑๓} ใบอนุญาตนั้นด้วย” ^{๑๔} คือหมายความว่า ^{๑๕} ลูกจ้างหรือผู้ ^{๑๖} ช่วยที่จะไปขายอะไรที่อื่นนั้น ^{๑๗} ใบอนุญาตของเจ้าของ ^{๑๘} คุ้มครองไปถึงด้วย ^{๑๙} คุ้มครอง ^{๒๐} ถึงผู้ ^{๒๑} ที่ทำงานในสถานที่ซึ่งอาจจะไปขายยาโดยที่ ^{๒๒} ของผู้ ^{๒๓} มีใบอนุญาตก็ขายได้

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ^๑ เท่าที่ ^๒ ท่านรัฐมนตรีได้ ^๓ อภิปรายมา ^๔ ข้าพเจ้าคิดว่า ^๕ แจ่มแจ้ง ^๖ ค่ะ ^๗ ขอ ^๘ เสนอ ^๙ ให้ ^{๑๐} ตั้ง ^{๑๑} มติ ^{๑๒} ใด ^{๑๓} เห็น ^{๑๔} ค่ะ ^{๑๕}
โปรดรับรอง ^{๑๖}
มี ^{๑๗} สมาชิก ^{๑๘} รับ ^{๑๙} รอง ^{๒๐}
ประธานสภาผู้แทน : ^๑ มี ^๒ ผู้ ^๓ เสนอ ^๔ ให้ ^๕ ตั้ง ^๖ มติ ^๗ แล้ว ^๘
นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : ^๑ ข้าพเจ้า ^๒ ขอ ^๓ เสนอ ^๔ ให้ ^๕ มี ^๖
มติ ^๗ ไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ตั้งมติและมีผู้ขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้ไปประชุมชั้น

สมาชิกยกมือ ๒๒ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรตั้งมติได้แล้ว ขอให้ไปประชุมชั้น

สมาชิกยกมือ ๓๒ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าตั้งมติได้แล้ว ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะมีการนัดที่การแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปประชุมชั้น

สมาชิกยกมือ ๔๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปประชุมชั้น

สมาชิกยกมือ ๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ตั้งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พระยาบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข : รัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการวิสามัญ

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการวิสามัญ ท่านผู้ใดจะคัดค้านหรือไม่

ไม่มีสมาชิกรคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้คัดค้าน ก็จากประชุมชั้น

พระยาบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : รัฐบาลขอเสนอ ๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลขอเสนอตั้งกรรมการวิสามัญ

๘ นาย

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (ศรีหะเกษ) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๑๑ นาย
พระยาบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอขอ ๑๑ นาย และทางรัฐบาลไม่
ขัดข้อง จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

ไม่มีผู้มาชกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็
จากที่ประชุมขอเสนอให้ตั้งกรรมการวิสามัญจำนวน ๑๑ นาย

การเสนอชื่อ กรรมการวิสามัญจะเสนอเพียง ๑๑ นาย พอดี หรือจะ
เสนอมากกว่านั้น

นายทองดี อิศำชวิน (เจียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอเสนอจำกัด
จำนวน

ประธานสภาผู้แทน : จะมีผู้ใดคัดค้านหรือไม่

ไม่มีผู้มาชกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็
จากที่ประชุมขอเสนอให้เสนอจำกัดจำนวน ขอให้รัฐบาลเสนอชื่อ

พระยาบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข
สุข : รัฐบาลขอเสนอ ๔ นาย คือ ๑. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
สาธารณสุข ๒. หลวงพยุหเวชศาสตร์ ๓. หม่อมเจ้าถนัดจรตนากร
จรรยาธร ๔. นายใหญ่ ศวิตชาติ ผู้เสนาบดี

นายสาคร กลิ่นพลา (พังงา) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายเจริญ
ตั้งแต่

มีสมาชิกบริวาร

นายร้อยตำรวจโท สงกรานต์ ชุตม์สิทธิ์ (เพชรบูรณ์) :
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายสุวัฒน์ พุดตาท

มีสมาชิกบริวาร

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอเสนอคุณเพิ่ม
วงศ์ทองเหลือง

มีสมาชิกบริวาร

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอคุณ
เสนีย์ ปราโมช

มีสมาชิกบริวาร

นายสมรรถ เอี่ยมวิวัฒน์ (นราธิวาส) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายตำรวจ กตัญญู

มีสมาชิกบริวาร

นายทิม จันทร์สวรรค์ (อุตรธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายทอง
อาจาธรรม

มีสมาชิกบริวาร

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเทียม
ไชยนิพนธ์

มีสมาชิกบริวาร

ประธานสภาผู้แทน : ครบถ้วน เคารพการอ่าน

เลขาธิการรัฐสภา : ๑. พระยาบริรักษ์เจษฎการ ๒. หลวงพยุ
เจษฎศาสตร์ ๓. หม่อมเจ้าสถิตยวงวรณากร อวรวรณ ๔. นายใหญ่ ศิวินชาติ
๕. นายเจริญ สืบแสง ๖. นายสุวัฒน์ พุดตาท ๗. นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือง
๘. หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช ๙. นายตำรวจ กตัญญู ๑๐. นายทอง
อาจาธรรม ๑๑. นายเทียม ไชยนิพนธ์

ประธานสภาผู้แทน : กำหนดการประชุมยุติ

พระยาบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : ขอแปรญัตติภายใน ๓ เดือน

ประธานสภาผู้แทน : รัฐมนตรีขอเสนอ ๓ เดือน

นายเทียม ไชยนิรันทน (ตัก) : คือพระราชบัญญัติที่แปรญัตติภายใน ๓ เดือน มี ๔-๕ ฉบับ ข้าพเจ้าขอเสนอเดือนครึ่ง เพราะจะได้ทยอยๆ กันไป เพราะว่าอีกเดือนหนึ่งเปิดสมัยประชุมแล้ว จะได้แปรญัตติพระราชบัญญัติอื่น ๆ มา ถัดมาพระราชบัญญัติฉบับนี้จะได้อีก ๑๕ วัน

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลขอเสนอ ๓ เดือน สมัชชขอ ๓ เดือน ๑๕ วัน

พระยาบริรักษ์เวชชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข

สุข : ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าไม่มีใครเสนอแปรญัตติเป็นอย่างอื่นอีก เป็นอันว่าแปรญัตติภายใน ๓ เดือน ๑๕ วัน

อีกตั้งก็จะมีการยื่นพระราชกฤษฎีกาปิดสมัยประชุม มีข้อกรรมหนึ่งที่จะต้องปฏิวัติ คือในระหว่างปิดสมัยประชุมหรืออนุญาตให้กรรมการจัดการจัดตามญัตติร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา และร่างประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๘๒ กรรมการอีกคนหนึ่ง คือกรรมการ ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน พ.ศ. ๒๔๘๒ ร่างพระราชบัญญัติค่าเช่านา พ.ศ. ๒๔๘๒ ร่างข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทน ร่างพระราชบัญญัติคนเช่าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๒ กับคณะกรรมการจัดตามญัตติซึ่งที่ประชุมได้เพิ่งตั้งเสร็จตั้งเมื่อก่อนออกกะหนึ่ง ขอให้คณะกรรมการทุกคณะตั้งข้าพเจ้าได้ระบุนาเดือน ได้มีเวลาดำเนินการประชุมออกสมัยประชุมได้ ถ้าหากว่าที่ประชุมไม่ขัดข้องประการใด ข้าพเจ้าก็ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ไม่มีผู้ใดขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้องถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี :

ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติ

บัดนี้กระทรวงการต่างประเทศได้ประชุมกันมาเป็นเวลา ๒๒ วันแล้ว ทางรัฐบาลเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะให้ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายได้มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนและช่วยเหลือราษฎร ในท้องถิ่นของท่าน ฉะนั้นจึงได้ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต บัดนี้ ได้โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาเปิดสมัยประชุมสามัญครั้งแรกในวันซึ่งท่านประธานจะได้อ่านให้ประชุมทราบต่อไป

ก่อนเปิดสมัยประชุมนี้ เพื่ออนุเคราะห์ตามประเพณีของสภาแห่งประเทศของเราซึ่งเคยกระทำกันมา คือก่อนที่จะได้เปิดสมัยประชุม และท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายจะได้กลับไปเยี่ยมเยียนราษฎร และได้ช่วยเหลือราษฎรนั้น ทางรัฐบาลขอโดยโอกาสดังกล่าวคำปราศรัยดังกล่าวนี้ ก่อนท่านทั้งหลายจะได้จากกันไป

ประการแรก รัฐบาลขอเรียนต่อท่านสมาชิกผู้ ในวาระตลอดสมัยประชุมนี้ ในความเห็นของรัฐบาลขอเสนอแก่พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๑๖ แห่งสยามประเทศได้ปฏิบัติภารกิจของท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายไปด้วยความเรียบร้อยเป็นที่น่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง ขอแรกทศสมัยประชุมคราวนี้เป็นสมัยประชุมแรกแห่งการใ้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ พ.ศ. ๒๔๘๒ ในโอกาสแรกที่ท่านที่เคารพทั้งหลายได้ร่วมกันจัดการให้องค์การต่างๆ ของประเทศของเราได้ดำเนินไปตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เช่นในการที่ได้ให้ความเห็นชอบในการตั้งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ และอื่น ๆ เหล่านี้เป็นต้น ทั้งนี้หมายความว่าให้การดำเนินกิจการตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของเราได้เป็นไปโดยเรียบร้อย นอกจากนี้ในใจจะขอเรียนว่า ในการประชุมตลอดสมัยประชุมนี้ รัฐบาลมีความพอใจอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าในการประชุมเราได้พิจารณาและได้ให้ความคิดความเห็นกันโดยเสรีและกว้างขวาง ในการที่ได้ให้ความคิดความเห็นได้เองกันนี้ที่ประชุมโดยเสรีของเรานั้นได้มีผลอันน่าพอใจแก่เราและช่วยสนับสนุน

ให้หลักการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย ของเวเนซุเอล่า ได้มีเสถียรภาพอันมั่นคงยิ่งขึ้น อยากรจะทราบเรียนว่า ในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๒ นี้ หมวดที่ ๓ ในเรื่องเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพนั้น ได้มีกล่าวไว้มากมาย ว่า สิทธิความเป็นหมวดที่สำคัญที่สุดของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะฉะนั้นจึงถือเอาสิทธิและเสรีภาพนี้เป็นของสำคัญที่สุด ที่จะทำให้ระบอบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของเราได้มีเสถียรภาพอันมั่นคงต่อไปในอนาคต และในการที่ท่านที่เคารพ ได้มีการโต้เถียงให้ความคิดความเห็นในสภามุแทนตลอดสมัยประชุมนี้ ย่อมจะได้อรรถาภิธานทั่วไประยะเวลา เป็นการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางของท่านประธาน สภามุแทนนั้นว่าเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งคุณวุฒิและเห็นการไกล และในระบอบประชาธิปไตยเช่นนี้ ท่านจึงได้เปิดโอกาสให้บรรดาท่านสมาชิกผู้เฝ้าบริบททั้งหลายได้พูดกันโดยเสรีอย่างกว้างขวางดังได้กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าผลของงานนั้นไม่ได้โดยที่การถกเถียงหรือพหุภาให้ความคิดเห็นกันในสภาเท่านั้น เราขอมองถึงผลอันสุดท้าย คงนั้นจึงเห็นได้ว่าเราจะได้รับผลพิเศษเพียงเห็นกับขอมงดอกเด ท่านสมาชิกในสภาจะได้โต้เถียงขัดเถกเถกกันมากที่สุด ผลดีทั้งนี้ในการที่จะออกจากสถานการณ์จะได้ผลดีที่สุด เปรียบประดุจการสร้างบ้าน ถ้าหากว่าได้มีการคิดระมัดระวังตั้งแต่เวลาออกแบบและก่อสร้างตลอดจนการวางตัว ผลดีที่มากนั้นห้องนั้นจะเป็นบ้านหลังดีที่สุด เพราะฉะนั้นในการที่เราให้ความคิดเห็นกันอย่างกว้างขวางในที่นี้ จึงนับได้ว่าท่านที่เคารพทั้งหลายได้ช่วยกันผดุงรักษา หลักสำคัญของประชาธิปไตยคือสิทธิและเสรีภาพ ตลอดจนสมัยประชุมนี้ได้ปรากฏผลงานคือได้มีร่างพระราชบัญญัติออกไปเป็นจำนวนหลายฉบับ ซึ่งท่านที่เคารพทั้งหลายก็ทราบแล้ว และนอกจากนี้จำนวนกระทู้ที่ท่านทั้งหลายได้พยายามที่จะได้ถามรัฐบาลเพื่อ ให้การงาน ของประเทศชาติเป็นไปโดยดีด้วยเป็นจำนวนมาก

ในที่สุดนี้ รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอขอบพระคุณท่านประธานสภาผู้แทนตลอดทั้งท่านรองประธานสภา และท่านสมาชิกที่เคารพทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลืออันมีค่าแก่ปัญหาการรักของชาติให้เป็นไปโดย

คั้งได้กราบเรียนมาแล้ว และในโอกาสที่ท่านจะได้แยกย้ายกันกลับไปยังภูมิลำเนาของท่านเพื่อไปเยี่ยมเยียนบรรดาพี่น้องของท่าน และเพื่อจะได้มีโอกาสที่จะช่วยเหลือน้องราชบุตรในจังหวัดของท่าน กระผมในนามของรัฐบาลขออัญเชิญคุณพระศรีวิฑนตรี และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงคุ้มครองให้ท่านทั้งหลายประสบแต่ความสุขความเจริญยิ่ง ๆ จนตลอดไป

(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

๓๒.๓๕ H.

ประธานสภาผู้แทน :

ท่านนายกรัฐมนตรี ท่านรัฐมนตรี และท่านสมาชิกผู้แทน

ในนามของสมาชิกสภาผู้แทน ข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณท่านนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีทุกท่านที่เห็นใจทางสภาฯ ได้ปฏิบัติภารกิจเป็นที่พอใจทั้งในด้านการปกครองของรัฐมนตรี และในด้านความมีเสถียรภาพเกิดขึ้นและเจริญภาพ ท่านผู้แทนที่ทุกท่านเป็นผู้แทนราษฎรเข้ามาสู่สภาผู้แทนฯ มุ่งหวังที่จะมาช่วยกันพัฒนาชาติไทย และนอกจากนั้นกษัตริย์และเสนาบดีของราชรัฐด้วยกัน เมื่อเราได้รับความนิยมจากทางรัฐบาลว่าได้กระทำภารกิจเป็นที่พอใจแล้วเช่น ก็เป็นที่พอใจส่วนหนึ่งของท่านผู้แทนที่ทั้งหลายที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ต่อไปให้โดยดียิ่งขึ้น

ในส่วนที่ท่านนายกรัฐมนตรีว่า เราได้ช่วยกันระดมถ่อมเถลาให้เกิดมีกิจกรรมของรัฐบาลที่รวมกันมาหลายองค์การแล้วนั้น ก็เป็นความจริง แต่ความจริงข้าพเจ้าในหน้าที่ประธานสภาผู้แทนเป็นห่วงอยู่ มาก เพราะว่ารัฐธรรมนูญของเราที่จะดำเนินต่อไปได้ก็มีความหมายเป็นอุปสรรค มีหลายเรื่องหลายบทที่จะต้องเกิดขึ้นเพื่อคงรัฐบาลไว้ให้เจริญก้าวหน้าต่อไป แต่เมื่อได้ทราบวาทะของรัฐบาลเองท่านก็ได้เรียงร้อยในเรื่องน้อย และข้าพเจ้าได้ทราบวาทะความหมายต่าง ๆ อีกหลายฉบับที่กล่าวถึงอยู่ในมจรรัฐบาล และกล่าวถึงหน้าหน้าผู้ประชุมในสมัยหน้า ดังนั้นแต่เพียงครั้งตั้งเริ่ม ให้เกิดมจรเพื่อความเจริญของรัฐบาล ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเป็นพอใจอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอเรียนขอบคุณ

คนรัฐมาดว่า บรรดาท่านผู้มั่งคั่งทั้งหลายนี้เป็นฝ่ายคัดค้าน ท่านเหล่านี้คัดค้านตามระบอบประชาธิปไตย ไม่ใช่คัดค้านเพื่อความทำลาย แต่คัดค้านเพื่อจะให้เกิดขึ้นแต่เกียรติภาพชน ทั้งในค่านิยมประชาธิปไตยและในค่านิยมของรัฐบาล ข้าพเจ้าขอแสดงด้วยความจริงใจว่า ถึงแม้ว่าจะมีการชักชวนรัฐบาลซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะมีมากน้อยสักหน่อย บางคราวข้าพเจ้าก็เห็นว่าเป็นการชักชวนเพื่อล่อให้ชาวระบอบวิเศษ ไม่ให้ชักชวนไปเสีย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการคัดค้านที่ควรส่งเสริม บางคราวก็มีการคัดค้านที่น้อยบ้าง แต่ว่าการคัดค้านนั้น ก็เพื่อจะล่อลวงให้ใครมาซึ่งเกียรติภาพ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการคัดค้านในแง่ที่ทำงาน ที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้แต่งตั้งเมื่อก่อนเป็นการรับรองต่อคัดค้านซึ่งกันและกันทางรัฐบาลก็รู้สึกเป็นพอใจแล้ว

ตามที่ท่านนายกรัฐมนตรีว่า เราได้เปิดสิทธิและเสรีภาพกันโดยกว้างขวางไปเช่น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่ามีรัฐบาลนั้นเองเป็นเครื่องช่วยเปิดสิทธิและเสรีภาพกันอย่างกว้างขวาง ยกตัวอย่างง่าย ๆ เมื่อคราวเลือกตั้งเมื่อปลายคราวที่แล้ว เป็นการเปิดสิทธิไปรษณีย์อย่างกว้างขวางถึง ๑๕ วัน ทางรัฐบาลก็มีใจกว้างขวางพอที่จะเปิดให้มีการขายทอดเสีย เพื่อประชาชนผู้พลเมืองของเราจะได้เรียนรู้ ระบอบการปกครอง และในการที่เปิดสิทธิไปรษณีย์ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นความทั้งที่หน้าฟังและที่ชุมชน ทางรัฐบาลท่านก็มีใจกว้างขวางพอที่จะเห็นว่า ความซบเซาเป็นประหนึ่งยาซึ่งรับเป็นการบำรุงร่างกายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นท่านจะเห็นได้ว่าท่านนายกรัฐมนตรีและทั้งคณะรัฐมนตรีที่ท่าน ได้จัดเอาไปทุกสิ่งทุกอย่างที่การอภิปรายและที่ทั้งนี้ และเพื่อจะได้มีมติใจกว้างใจแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่คิดงุนงงน้อยเพียงนั้น ข้าพเจ้าได้สดับมาคุยปากกว้างว่ารัฐบาลได้เรียกประชุมปรึกษากับข้าราชการประจำตั้งนโยบายและข้อผูกพันที่ท่านได้ให้ไว้แก่สหภาพ และเวลานี้การรณรงค์ลงมือทำอยู่ที่วัดทางทิศตลิ่งของภูมิภาค เพราะฉะนั้นท่านว่าเราได้ช่วยกันสนับสนุนแต่ซึ่งเสรีภาพนั้น ข้าพเจ้าว่า ถ้าการรับรองนี้สำเร็จลงไปก็คิดว่าดีเพราะรัฐบาลมีใจกว้างขวาง นับว่าทางรัฐบาลสนับสนุนช่วยเหลือเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้า

หวังว่าในการประชุมคราวหน้าต่อไป กิจการของสำนักงานคงจะดำเนินเป็นผล
เรียบร้อยขึ้น และเป็นผลแก่ประเทศชาติมากยิ่งขึ้น แต่ถึงใดก็ตามเราคงจำต้อง
เดินกันไปข้าง โดยพลั้งเผอเรอโดยฉกรรจ์มาก ก็เป็นของธรรมดาเหมือนนั้นก็
พ้นกระหม่อม ก่อนที่ท่านผู้เกี่ยวข้องจะจากกันก็ขอให้อภัยแก่กรรมการกันเสีย

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าในนามของสมาชิกสภาผู้แทนขออวยพรให้ท่านนายกร
รัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีทุกท่านจงประสบแต่ความสุขสวัสดิ์และดำเนินกิจการ
บริหารราชการแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่น ในระหว่างเวลาที่ปิดสมัยประชุมคราวนี้
(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

ประธานสภาผู้แทน : คือไปนครอ่านประกาศพระราชกฤษฎีกา
พระราชกฤษฎีกา
เปิดประชุมรัฐสภา
พ.ศ. ๒๔๘๒

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร
ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยทรงพระราชดำริว่า ตามที่ใต้ตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุม
รัฐสภา พ.ศ. ๒๔๘๒ เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา
นั้น บัดนี้สมควรที่จะเปิดประชุมได้แล้ว

พระมหากษัตริย์องค์ท่านอาจตามความในมาตรา ๑๑๔ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราช
กฤษฎีกาเปิดประชุมรัฐสภา พ.ศ. ๒๔๘๒ ในวันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒

๑๕๐๖

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

ที่ประชุมมณฑล

ประธานสภาผู้แทน : หม่อมราชวงศ์ถนัดถน ขอบิณฑิประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๕๕ นาฬิกา

ประเสริฐ ปัทมสุคนธ์	ผู้ตรวจงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
สุนทร ตัณฑกร	"
สุโขทัย จิตกรถัก	"
เด็ก จารุณี	"
อรรถกฤษณ์ สุนทร	"
โสมเดชา ตัณฑกร	"
โชค คุปตวาทิน	"
อุดม พทยสังวาทย์	"
สมชาย คุ้มรัมย์	"
วิจิตร นิตะไพจิตร	"
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	"
สุพงศ์ ศิริพจนเกียรติก	"

เจริญ บัณฑิโร

เลขาธิการสภาผู้แทน

เกษม บุญศิริ

ประธานสภาผู้แทน